

קרוב אליך

מכירת ה' ברוח חסידית



בבא אלעזר

עשור להסתלקותו של רבי אלעזר
אבוהצירא זצ"ל, שיחה מימי
השבעה עם בנו האדמו"ר רבי
פנחס אבוהצירא

- עבודה אטומית
שאלת השבוע על
עבודת ה' בלב אטום
- למה אנשים נמשכים
לסגולות?
שיחת חברים עם מיכי
יוספי
- ואז מדברים איתנו
על בית מקדש
פויקה!
- מרגיש מכור
קדושים ברשת
- התבוננות פנימית
על חודש אב
הרב איל ורד
- כל המלחמות
בגלל הדת
ראש יהודי
- אנטישמי על כורסת
פסיכולוגית שורדת
שואה. התוועדות

תמיד חלמתם לצאת לשליחות בהודו? **הגיע הזמן!**

בואו להאיר את העיר, ללא הפסקה.

בואו להקים את ביתכם היהודי בעיר המשפיעה בישראל!

בואו לשליחות אמיתית משנה חיים.

אם לא עכשיו אימתי?!

אם יש לכם **אהבת ישראל** בנשמה ואש בוערת בלבכם

אם אתם רוצים **לחולל שינוי** בעולם הרוח

תל אביב מחכה לכם!

מלגות
למתאימים

לפרטים: **ראש יהודי 03-5255355, 052-7244465**

ראש יהודי
אמונה • אהבה • אקצז

בואו
לשליחות
לתל אביב!



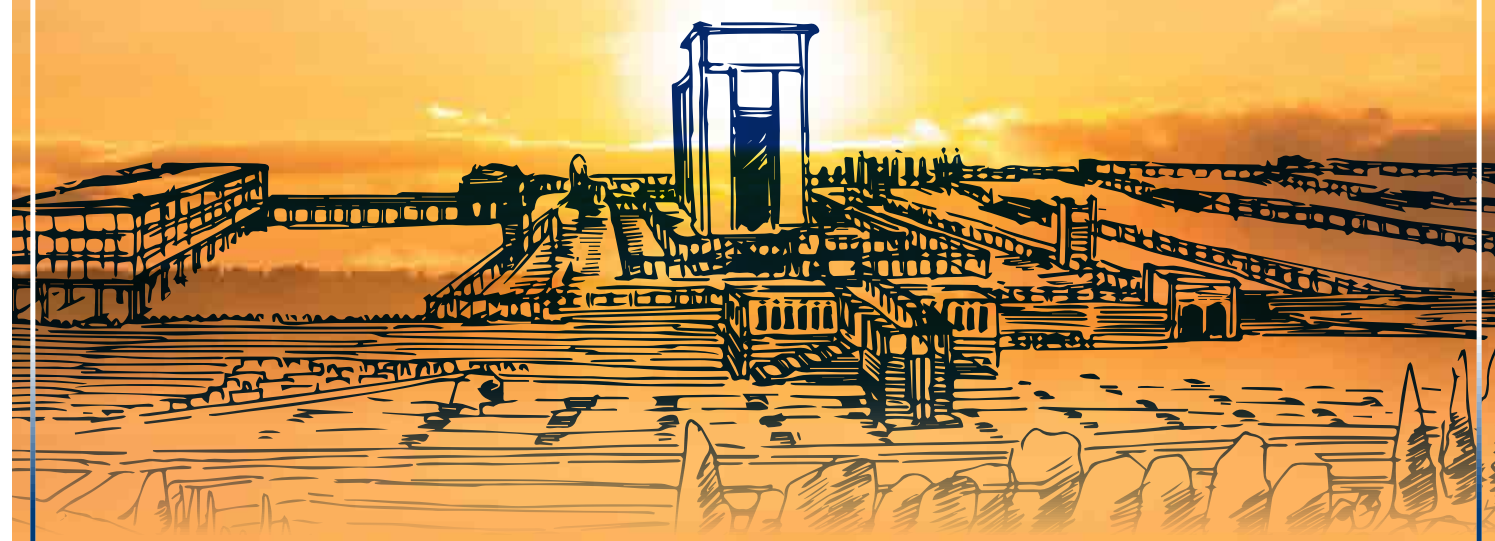


שער רמ שער

ראש חודש

19 שנה לסיבוב שערים

יום ראשון ב' באב



18:30 התכנסות ברחבת הכותל 19:00 יציאה לסיבוב שערים

www.sivuvshearim.co.il

שני פגש בקרוב



ההרשמה לתואר שני בעיצומה! הקמפוס התורני לגברים ברחובות

בוא ללמוד בביה"ס הגדול ללימודי תואר שני M.Ed.
במגוון מסלולים:

הוראת מקרא
וספרות חכמים

ייעוץ
חינוכי

ניהול וארגון
מערכות חינוך


מגוון מלגות
לסטודנטים ולבוגרים**


חדש! למידה
היברידית ומקוננת


אווירה
תורנית


יום לימודים
אחד בשבוע



חפשו ב Google "תואר שני באורות רחובות" |  | 1800-500-210

לירן: Liran@orot.ac.il | 08-9485622 | 052-4004545 | 052-5001313

*במוסדות האקדמיים במגזר הדתי בישראל, בהיערכותם ללימוד מרחוק ובחויית הלימוד בימי הקורונה, על פי סקר מיוחד של התאחדות הסטודנטים באמצעות מכון "מאגר מוחות" 2020 **מלגות דיקן, מלגות מיוחדות לבוגרי המכללה ולסטודנטים שאינם זכאים למימון משה"ח | מלגה נוספת לזכאים דרך ארגון המורים או הסתדרות המורים

היא סיימה את המכתב שלה, בכך שהיא לא רוצה
לומר עד כמה היא רואה ברכה מפתאים ראלו, כי זה לא
כך טוב, עד שלא יאמינו לה בכלל, או שיחשבו שהיא
בהפרעת אישון...

**שיחת
חברים**

עם מיני יוספי



חומר קשה למבחן

אותנו, אם לא נבין אותם בצורה נכונה. צריך לפתח רוחב דעת, כדי להבין שאין כאן מטרה להקטין את ערכנו, אלא אמירה עמוקה, שאם אדם מסכים להיות 'חומר ביד היוצר', אז הקב"ה פועל עליו והיצירה נעשית בשלימות. מובטח לנו שהיוצר יעשה את עבודתו כראוי, וכל השאלה היא אם אנחנו מסכימים להיות החומר בידיו, ולא לקחת לעצמנו את התפקיד של היוצר.

נראה לי, שגם המילה 'הנני', שפותחת את המשפט הזה בתפילה, שייכת לאותו סוד. 'הנני' זאת מילה מופלאה ממש, כי היא מתארת עמדה של נכונות מלאה מצד האדם להיענות לתפקיד שלו בעולם. אדם כזה, מצליח לבטא את השפע המיוחד שאמור להתגלות על ידו ובתוכו, בכל יום ויום.

המילה 'הנני', אמנם מופיעה פעמים רבות במקרא, אבל פעם אחת מפעימה במיוחד היא בסיפור על יוסף הצדיק. כשיעקב מבקש ממנו ללכת אל אחיו בשכם, למרות שהוא יודע כמה המצב מורכב, ועד כמה האחים שונאים אותו, הוא לא עושה חשבונות ועונה ליעקב אבינו: 'הנני'. למרות שהמילה הזאת מופיעה במקומות נוספים, דווקא כאן רש"י מפרש את המילה: "הנני - לשון ענוה וזריזות".

יש כאן קריאה לכולנו, לתרגל את העמדה הנפשית הזאת של 'הנני'. לחיות בענוה, ולהבין שאנחנו באמת לא יכולים לדעת מה טוב ומתאים שיקרה בחיינו. במקום לנסות להחליט מה נכון ומה כדאי, אנחנו צריכים לתת אמון מלא בקב"ה ולומר 'הנני' כלפי כל מה שזודמן לנו לפגוש היום ובכל יום. בנוסף לענוה, באה גם הזריזות, שזאת התנהגות שנובעת משרשר פנימי של שמחה.

שלוש חברים! השבוע, בכ"ה בתמוז, היה היארצייט של רבי מאיר מאפטא. אנשים בדרך כלל מכירים יותר את ה'אובה ישראל', ר' יהושע העשיל מאפטא, אבל הפעם אני רוצה לדבר אתכם על רבי מאיר מאפטא, שהיה תלמידו של האובה ישראל ורב אחריו באפטא, והיה גם תלמידו של החוזה מלובלין.

דווקא בשנים האחרונות זכה רבי מאיר להתפרסם בזכות לחן חדש של אברהם פריד לתפילה שהוא חיבר. בתפילה הוא אומר כך: "רבוץ העולמים ידעתי כי הנני בידך לבד פחמך ביד היוצר. ואם גם אתאמץ בעצות ותחבולות וכל יושבי תבל יעמדו לימיני להושיעני ולתמוך נפשי, מכלעדי עזר ועזרתך, אין עזרה וישועה". חסידים אומרים, בשם ה'תפארת שלמה' - ר' שלמה מרדומסק שהיה תלמידו של רבי מאיר, שהתפילה הזאת היא סגולה נפלאה להרבה עניינים. מן הסתם יצא לכם לשמוע את השיר, וכדאי לשים לב למילים שלו.

שאלה של אמון

"ידעתי כי הנני בידך לבד כחומר ביד היוצר" - כאשר החומר לא מפתח ישות משלו, ומאפשר ליצר לפעול עליו, יכולה לצאת יצירה נפלאה מאוד. הבעיה היא, שלפעמים החומר מתנגד - הוא מרגיש שכביכול הוא יוצר את עצמו, ומה פתאום שמישהו יגיע בו? ואז ממילא התוצאה לא מרשימה כל כך. הדגש באמירה של "כחומר ביד היוצר" הוא על כך שאדם לא צריך לחשוב 'אני כלום ושום דבר', אלא לשים לב שאנחנו ביד היוצר.

דיבורים כאלו שמבטלים את הישות של האדם, עלולים מאוד להחליש

למה אנשים נמשכים לסגולות?

אחרי שדיברתי על העניין הזה בכמה שיעורים, אחת מהמשתתפות ממש הפנימה את העניין, וכתבה לי שהיא כל יום חוזרת על המשפטים של התפילה הזאת, וחושבת ומעמיקה על המשמעות שלהם, עד שהיא רואה ישועות נפלאות בחיים שלה. ישועות לאו דווקא במובן הניסי או העל-טבעי, אלא ישועה במובן כזה, שהרעיון הזה מרגיע אותה ונותן לה שקט פנימי. היא מרפה מהצורך להחליט, ומקבלת באהבה את כל מה שה' מזמן לה. היא סיימה את המכתב שלה, בכך שהיא לא רוצה לומר עד כמה היא רואה ברכה מהמילים הללו, כי זה כל כך טוב, עד שלא יאמינו לה בכלל, או שיחשבו שהיא בהפרעת אישון...

חברים, אני לא מציע לכם את התפילה הזאת כסגולה. לצערנו בעולם של הסגולות בימינו יש לא מעט הגזמה. לצער הלב, נראה שריבוי הסגולות מגיע ממקום לא בריא, שבו כביכול אין לנו אמון בהתנהלות הרגילה של חיי אמונה. כאשר אין אמון בכוח של היהדות כפי שהיא - תורה, תפילה ומעשים טובים, אז מחפשים סגולה כזאת או אחרת כדי לפרוץ את השערים הנעולים. ריבוי סגולות הוא בעצם סימפטום של חוויה לא נעימה, שבה איבדנו את האמון בהתנהלות ה'רגילה' של האמונה כפי שהיא, שתביא לנו ברכה.

כמובן, לא צריך לבטל את הסגולות. בכולן אפשר להשתמש, ולחכות גם לישועה כאשר זקוקים לה, אבל בסופו של דבר, הסגולה הכי נפלאה נמצאת באמונה הפשוטה. ובהקשר של תפילת רבי מאיר מאפטא, עיקר העניין הוא להתבונן במילים ולחיות בהסכמה פנימית עם המשמעות שלהן. כמו הסגולה שיש במחשבה על כך ש"אין עוד מלבדו", שכבר המחשבה היא הסגולה שפועלת, כך גם בתפילה שלנו: אם בן אדם זוכה להתרגל לעמדה של ענוה וזריזות, ומתוכה הוא מאפשר ליצר לפעול על החומר שלו כרצונו, אז זאת כבר הישועה בעצמה.



לגרעין החינוכי נתניה

דרוש/ה

לשנת הלימודים תשפ"ב

רכזת/מנחה למרכז זהות יהודית.

לשליחת קורות חיים ופרטים

bmag3000@gmail.com

המתכון שלנו

לשמינית מוצלחת!

- לימוד ברמת ישיבה גבוהה
- התנדבות ועשייה חברתית
- השלמת בגריות מתובלים בשמחת חיים ובאווירה חמה

שביעיסט!

פרויקט של"ג (שמיניסט לישיבה גבוהה)

בישיבת ההסדר אורות נתניה

בוא להיות חלק ממהפכת הגרעינים התורניים!

אביאל < 7898241-052

והעמידו תלמידים הרבה



תואר ראשון B.Ed.

תוכנית מלמדים

מסלול יסודי עם דגש להוראה בתלמודי תורה
בקמפוס התורני לגברים ברחובות

אפשרות להרחבת
הסמכה

מסלול
דו חוגי

תעודה
מקצועית

קורסים ייחודיים להוראה
משמעותית בתלמודי תורה

התמחויות נוספות:

אנגלית | מתמטיקה | לשון | חדש! מדעי הטבע | תושב"ע | תנ"ך | חינוך מיוחד
היסטוריה | תקשורת | הסבת אקדמאים | מסלולים מיוחדים להמשך ישיר לתואר שני

הסעות מכל
רחבי הארץ



חדש!
למידה היברידית
ומקוונת



הכרה בלימודים
השיטתיים



אווירה
תורנית



מלגה ייחודית ע"ס 4,000 ש"ח

לתוכנית מלמדים ולהתמחויות אנגלית, מתמטיקה, לשון ומדעי הטבע
לנרשמים לשנה א' תשפ"ב עד לתאריך י"א באב תשפ"א (20.7.21)



חפשו ב Google "תואר ראשון באורות רחובות" | f | 1800-500-210

ליין: Liran@orot.ac.il | 08-9485622 | 052-4004545 | 052-5001313

*במוסדות האקדמיים במזרח הודו בישראל, בהיערכותם ללימוד מרחוק ובחוויות הלימוד בימי הקורונה, על פי סקר מיוחד של התאחדות הסטודנטים באמצעות מכון "מאגר מוחות" 2020 | ** ע"פ הקריטריונים של משרד החינוך

אין לי לב. אטום. כולם סביבי רוקדים ואני לא מתלהב. לא נפתח בתפילה. לא שמח בשבת ולא בחגים.

ארבע טעויות

צבי וויס

מטפל רגשי

א. תרגיע, תוריד ציפיות מעצמך. בעל התניא מגדיר (בפרק כ"ז) את סיבת העצבות ושורשה כ"גסות הרוח שאינו מכיר מקומו על שאינו במדרגת צדיק". כלומר, העצבות והאטימות שלנו מגיעות מהעדר תיאום ציפיות שלנו עם עצמנו. יתכן שתואם ציפיות מחודש שלך לבין עצמך, על כך שלא נולדת אדמו"ר או

צדיק ואתה ממש לא אמור להתלהב באופן אוטומטי מהתפילה, תיאום ציפיות שכזה יוריד ממך את הלחץ מהיובש שאתה סובל ממנו; מה שאולי יאפשר לך בסופו של דבר ליצוק תוכן אמיתי לחג או לתפילה. כלומר, אחרי ש"תוריד לחץ" ותפסיק לרדוף אחרי ההתלהבות החמקמקה כל כך, תוכל להתבונן וללמוד מעט על החג או על חלק מפרקי התפילה ולאט לאט להתחבר קצת יותר. אבל כל עוד אתה רודף אחרי ההתלהבות ומתאכזב מעצמך שאתה לא מתלהב, אתה לא ממש פנוי להתחבר באמת.

ב. אני מציע לך לאמץ את הגישה של בעל התניא ולהבין שבאנו לעולם דווקא כדי לעמול, לא כדי לקצור פירות בחינם. יתרה מזאת, פירות רוחניים שבאו על ידי עמל ומלחמה, כמו המלחמה שלך באטימות, מוגדרים בספר התניא כ"מטעמים" של הקב"ה לא פחות ממצווה רוחנית של הצדיק, אותה הוא השיג בלי מלחמה. לכן, לא קרה כלום אם אתה מרגיש שהתפילה לא זורמת לך. תבין שזו סיטואציה מושלמת לעשות נחת רוח לקדוש ברוך הוא. אתה "מעניק" לו תפילה ייחודית, תפילה שבאה עם עמל, יגיעה ומלחמה.

ג. למען השם, תעשה טובה ותפסיק להגדיר את עצמך כ"אטום". חס ושלום לומר כך! יהודי איננו אטום. אל תדאג, אתה יכול להמשיך להתלונן שקשה לך להתפלל, אבל, בבקשה, תבין שמי שמקשה עליך להתפלל זה ממש לא אתה – זה משהו חיצוני לגמרי, הנפש הבהמית שלך, שזה תפקידה – להפריע לך (תניא, סוף פרק ט).

וכך מרגיע אותנו בעל התניא בספרו בפרק כ"ח כשהוא מדבר על בעיה דומה מאוד לשלך (אגב, מדהים שאז והיום מעסיקות אותנו אותן הבעיות...). הוא אומר בערך כך: הכל טוב, זה לא שהתפילה שלך לא שווה כלום, אלא להפך, זה סימן שאתה מצליח ואתה מתחיל להדאיג את המתחרה שלך, הנפש הבהמית, שתפקידה לקום ולהפריע לך כשהיא מזהה אצלך עלייה. "ולאום מלאום יאמץ". מי שמפריע ואטום כאן זה לא אתה, זו הנפש הבהמית שאוטמת אותך ואת הנשמה שלך. אז אח יקר, פשוט תבין שאתה לא מזור, כך המערכת שלנו עובדת.

ד. תפסיק להשוות את עצמך לאחרים, זה לא נכון ולא מוסיף לך כלום. לכל אחד יש כוחות מיוחדים, שכל אחד ורגש בדברים אחרים. לכל אחד יש שליחות מיוחדת שלו, והוא קיבל למימושה כישרונות מתאימים. זה שהם מתרגשים – לא אומר לגביך כלום.

בכנות?

אורי גמסון

רב הישוב נורית

הייתי רוצה להחזיר אליך את השאלה: יש משהו שאתה כן מתלהב ממנו? כי אם אין שום דבר בחיך שאתה מתלהב ממנו, זו בעיה משמעותית, ולא זו הבמה לדון בה.

אבל אם יש דברים שאתה מתלהב מהם, נסה לחשוב מה גורם לך להתלהב, ואם תתן לי לעזור לך, אז הנה כמה כיוונים: אתה מבין את החשיבות של זה, אתה מבין את המשמעות של זה, אתה מבין שזה יעשה לך טוב.

וכאן נמצא מפתח: התלהבות לא מגיעה משום מקום, בן אדם לא סתם קם בבוקר ומתלהב ממשהו. התלהבות מגיעה כתוצאה מהבנה עמוקה ותחושה של קשר לדבר שממנו אני מתלהב, ולכן אם אני לא מתלהב ממשהו, זה סימן מובהק שאני לא מבין איפה הוא פוגש אותי.

לכן, החסידות שמא את הדגש על לימוד והעמקה ובעיקר על עבודת ההתבוננות – שהיא השקעת זמן ומחשבה איפה הדברים האלה פוגשים אותי בחיים שלי, ואיך הם משפיעים עליי.

קח את הקטע הכי פשוט מהתפילה, תבין אותו, תבין מה הוא אומר, ואז תנסה לחשוב: הוא באמת פוגש אותי בחיים? יכול להיות שחוויתי אותו פעם?

פתאום תגלה שיש בתפילה קטעים מלהיבים, אבל יותר מזה – קטעים מרגשים מאוד, שאם רק תתן לעצמך את הזמן הם יכולים לגרום לך, כמו לכל אחד אחר, להתייפח בכבי.

אבל רגע, יש עוד משהו.

למדת, הבנת, חשבת, התבוננת, וכלום? שום דבר לא קרה? אתה עדיין לא מתלהב?

בעל התניא מביא מאמר מהזוהר, שכשלא מצליחים להדליק חתיכת עץ, כנראה שהיא גדולה מידי, אז צריכים לשבור אותה לחתיכות.

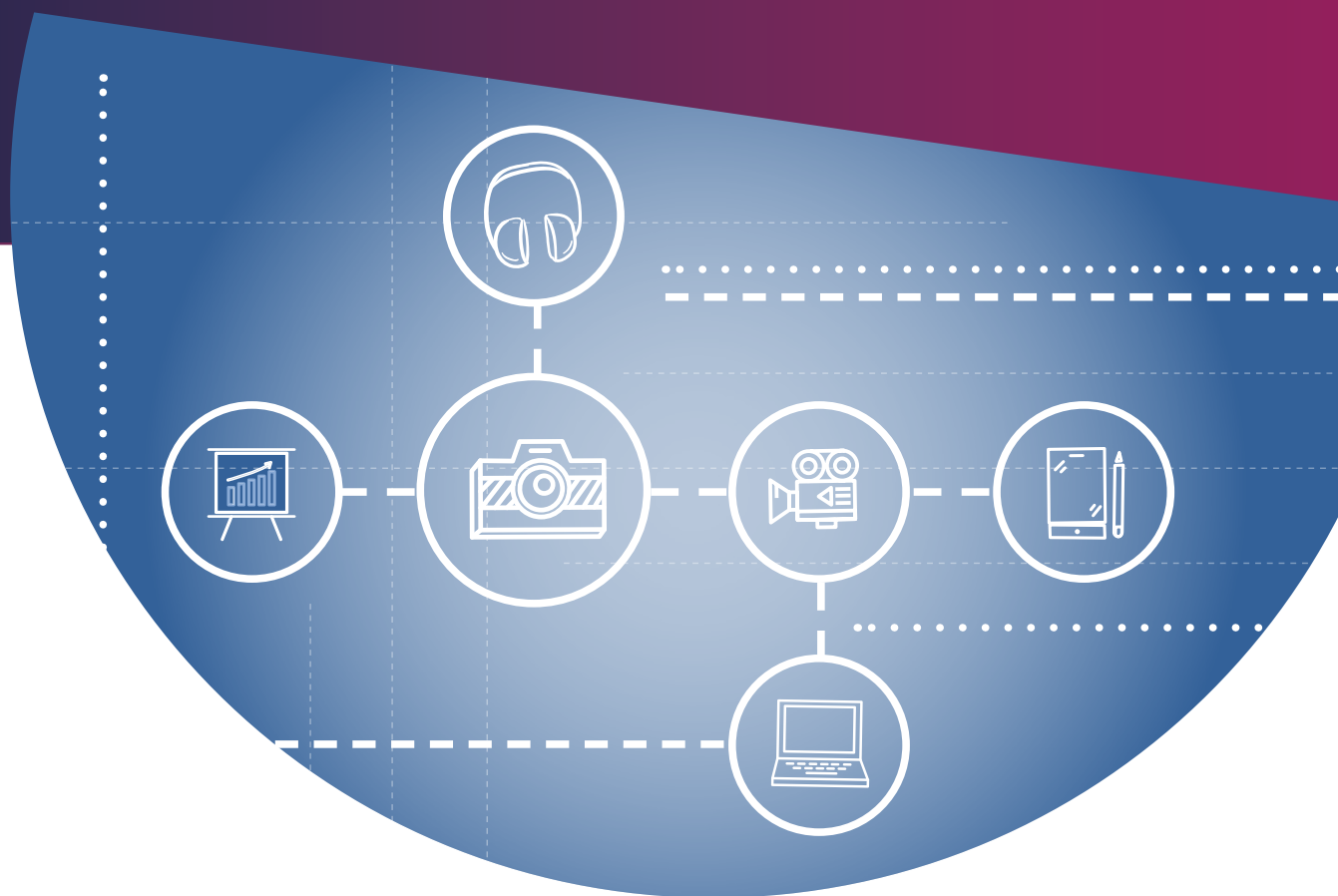
אם לתרגם את זה לשפה הכי פשוטה: איך בדיוק אנחנו חושבים לעצמנו שנתלהב מהתפילה, כשיד אחת שלנו אוחות בסידור, והשניה אוחות בגלידה (טילון), עם שוקולד מלמעלה, ותדאג שיהיו הרבה סוכריות צבעוניות, כן?

צריך לומר ברור: התלהבות מסמארטפון והתלהבות מתפילה, או התלהבות מאוכל והתלהבות מתפילה, או התלהבות... (צריך באמת עוד דוגמאות?), לא הולכים יחד. או כמו שאומר רבינו בחיי בחובת הלבבות: "כשם שלא ישכנו אש ומים בכלי אחד, כך לא ישכנו בלב המאמין אהבת ה' ואהבת עולם הזה כאחד".

תפנה קצת מקום בלב שלך מהעולם הזה, ופתאום תגלה שיש בו המון מקום לריבוננו של עולם.



הוראה? תקשורת? עיצוב? צילום? ניו-מדיה? מתלבטת? הכל אפשרי!



החוג למשאבי למידה במכללה ירושלים

תואר ראשון בחינוך המשלב חדשנות חינוכית, טכנולוגיה ותקשורת

הצטרפי ללימודי תחום מתקדם ותוכלי להיות מורה
טכנו-פדגוגית מובילה במערכת החינוך או לעסוק בתחומים יצירתיים
כגון: תקשורת חזותית, צילום, בניית אתרים, פיתוח אפליקציות, תקשורת ווידאו

החוג למשאבי למידה. מעצבים היום את החינוך של מחר.

רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים

לפרטים ולהרשמה: 02.6750724/918 | rishum-jer@michlala.edu | 

אין לי לב. אטום. כולם סביבי רוקדים ואני לא מתלהב. לא נפתח בתפילה. לא שמח בשבת ולא בחגים.

מי במרכז

הרב אור טאוב, נהורא

לב יהודי

אורנת ורנו

המילים שאנחנו בוחרים לתאר בהן את הקושי שלנו משפיעות על התפיסה שלנו את הקושי, את עצמנו, את היכולת שלנו להשפיע על המצב ולשנות אותו ועוד. בחרת לתאר את המצב שלך במילים: אין לי... אטום... ואני לא... לא... לא... ולא...

ננסה לתאר את המצב במילים אחרות על מנת להאיר אותו באור חדש.

קודם כל שמחה לבשר לך שיש לך לב. ואף יותר מכך שיש לך ציפייה ממנו שיהיה שקוף (ההיפך מאטום) על מנת שיאירו דרכו ההתלהבות, הפתיחות והשמחה שלך. במילים אחרות היית רוצה שהלב שלך יהיה צינור שקוף לאור ולחיות שהקב"ה משפיע עליך בכל רגע ורגע מחדש.

יש לך לב יהודי!

בחסידות מוסבר שישנם מצבים שבהם האדם חווה מעין מוות רוחני המתבטא בקרירות בעבודת השם, כדוגמת המצב שאתה מתאר. אחת העצות לכך היא לעורר רחמים רבים מאת השם על הנשמה שלו שאינה מצליחה לממש את ייעודה למרות הכוחות המופלאים הטמונים בה. זוהי בקשה ל'תחיית מתים' רוחנית, להתחדשות תחושת החמימות וההתלהבות בעבודת השם.

עצה נוספת לכך היא לימוד תורת הסוד בעמקות ובהתבוננות עד לגילוי של ממד פנימי חדש בתורה, בחינת "תורה חדשה מאיתי תצא". תורת הגאולה, הפרטית או הכללית, יש בכוחה להחיות את הנפש ולעורר תענוג ושמחה פנימיים בעבודת השם.

ולסיום, ישנו סיפור חסידי על יהודי יקר שהיה 'מתנגד' והתנהג בפרישות ובסיגופים. שלושים שנה הוא ישן על ספסל בשביל למעט בתענוג, ובגיל מבוגר יחסית גילה את תורת החסידות והצטרף אליה. לאחר שהניח תפילין לראשונה כחסיד הוא חווה עונג ושמחה כה גדולים עד כי אמר בפני אחד מחסידיו הרבי שחבל על הזמן שבזבז עד כה בדרכו הישנה. אותו חסיד שיתף את הרבי בדבריו. ענה לו הרבי, שלולא השלושים שנה שישן על הספסל לא היה מגיע למדרגת התענוג והשמחה אליה הגיע בהנחת התפילין. כך שגם אם אתה מזהה תקופות חשוכות אצלך, לך תדע איזה אור ייוולד מהן. נסתרות דרכי השם, הוא ברא עולם בו יש תרנון לאור הבא דווקא מן החושך.

נקודת המוצא שחורזת הרבה סוגיות שאנחנו מתמודדים איתן ביום יום, היא השאלה מי במרכז.

זאת כמובן לא שאלה חדשה, והיא מלווה את האנושות מיום עמדה על דעתה, אבל אין ספק שבדור שלנו היא קיבלה טוויסט חדש:

הבעל שם טוב לימד אותנו שעלינו לעבוד את ה' יתברך עם כל כוחות הנפש והגוף שלנו. "ואהבת את ה' א-להיך בכל לבבך - בשני יצריך". מסביר הבעל שם טוב, שלא מספיק להתגבר על היצר, עלינו לרתום אותו להיות חלק ממה שמחזק את הקשר שלנו לה'. ואם זה נכון ביחס לחלקים הנמוכים שבנו, על אחת כמה וכמה שזה נכון ביחס ללב שלנו, ולעולם הרגש הפנימי שבנו. וכבר לימדנו חז"ל ש'רחמנא ליבא בעי' והעיקר הוא הלב.

אז אחרי כל זה, איך אוכל לגשת לעמוד נוכח ה' בתפילה או בשאר מצוות, והלב שלי בכלל לא שם? זה מרגיש כאילו הכל מהשפה ולחוץ, ומעיד על כך שהקשר שלי עם ה' לא אמיתי. הרי אם הייתי עובד ה', הלב שלי היה מתמלא בשמחה ובהתלהבות או בחרדת קודש ויראה, בכל תפילה או מצווה.

אבל, האמת היא, שעקוב הלב מכל ואנוש הוא, מי ידענו...

הלב שלנו מושפע מהרבה מאוד גורמים, חלקם נתונים בידינו וחלקם לא. ודאי שיותר מחיה ומשמח לעבוד את ה' כשהלב שותף פעיל. אבל, וכאן אנחנו חוזרים לשאלה הגדולה - מי במרכז.

אנחנו רוצים לעבוד את ה' ולא את ההרגשות או את הציור שלנו לאיך אמורה להיראות תפילה 'טובה'. ממילא, אם ה' החליט לסגור לי את הלב, הוא כנראה רוצה שאעבוד אותו גם כשהלב אטום. ואולי דווקא ככה מתגלה רובד עמוק יותר ופנימי יותר בקשר שלי איתו. רובד של אהבה שאינה תלויה בהרגשת החיות, אלא בעצם הקשר.

אז כמה עצות מעשיות שיכולות לעזור, בעיניי, לחשוף את עומק הקשר:

א. לא להילחץ מזה שאני לא מרגיש כלום, או שהלב אטום - קורה.

ב. למקד את עצמי ברצון לגלות את הקשר שלי עם ה' - דרך תפילה, תורה, שבתות וחגים.

ג. להודות לה' על הזכות להיות בקשר איתו, גם בזמנים שזה לא 'מאיר' לי.

ד. להתפלל לזכות לעבוד את ה' גם בהרגשת הלב. כולי האי ואולי - ה' ישמע לתפילתי ויחון אותי במתנת חינוך של לב פתוח.





שירת חברון

תוכנית הוראה

מבית ישיבת שבי חברון



מכללה ירושלים

איכות תורנית-אקדמית-חינוכית

אל תפספסי!!
השילוב המנצח.

תוכנית ההוראה של מדרשת שירת חברון בעיר האבות והאימהות בשיתוף מכללה ירושלים

מכללה

שי קטן
לכל
משתתפת

בע"ה ביום ראשון | ב' באב [11 ביולי]
10:30-14:00 | בקמפוס המכללה ירושלים

בהשתתפות: הרב חננאל אתרוג והרבנית נעמה

יום
פתוח

בואי לבנות קומה אמיתית ומשמעותית.
להיות קרובה למערת המכפלה.
לשמוע שיעורים של תלמידי חכמים
ולהדבק בתורתם.

תואר בשלושה ימי לימוד
ליווי וקשר אישי
מעונות חינם לשנה א'
במכללה בי-ם
מעון במקום
הסעות לפי מוקדים

אם כל זה מדבר אלייך, מקומך איתנו!

◆ לפרטים ולהרשמה- מסרת רחמים 050-9964403 ◆

הם מנסים לתאר לעצמם את המציאות שלנו מנקודת המבט שלהם, וזה בהחלט נראה לא משהו. עכשיו תעצרו שנייה ותחשבו עלינו. אנחנו עושים את זה כל הזמן, מכניסים הכל בתוך התבניות שלנו, רואים את הכל מהמשקפיים הצרות והקטנות שלנו. בגדול טוב לנו בחיים. לא לא לא, בלי לחץ. ממש לא התכוונתי להפוך אותנו לפחות מסכנים ממה שאנחנו מרגישים. בסך הכל התכוונתי שמה שחסר לנו נמצא בגבולות היכולת שלנו. הרי אם היו לנו קצת יותר כסף, נכסים, רכוש ועוד כמה כאלו היינו די מבסוטים. אפילו השאיפות שלנו בקדושה מסתכמות בדברים טריוויאליים כמו ללמוד יותר תורה, להתפלל יותר טוב וכדומה.

ואז מדברים איתנו על בית מקדש. פייר? זה לא כזה חסר לנו. בתוך העולם הצר והקטן שלנו נשמע לנו שבית מקדש זה איזה בונוס גדול כזה, אבל לא כזה הכרחי. הנה, כבר 2000 שנה אנחנו מסתדרים נהדר בלעדי.

בסוד? אולי הבונוס הזה גם לא כזה מוצלח. קורבנות, טהרה, עליה לרגל ושנות' אלה מושגים שהספקנו לשכוח או שבכלל לא התחלנו לזכור אותם. מי צריך את כל כאב הראש הזה?

וכאן בדיוק הכשל שלנו, העוברים. חיים עם מקדש וחיים בלי מקדש הם חיים אחרים לגמרי. מה שיש לנו היום, בכל התחומים, הוא צל קלוש של הדבר האמיתי, בבואה חיוורת של החיים בעצמם. בבית המקדש רמת החיים הייתה אחרת, וגם תהיה אחרת לחלוטין.

אז איפה אנחנו בכל הסיפור הזה?

חסרים לנו דברים, החיים שלנו לא מושלמים. כל חיסרון קטן של כל אחד מאיתנו הוא חלק מהחיסרון הגדול של השכינה. את מה שאנחנו לא מרגישים, היא מרגישה בשבילנו. כבר אלפיים שנה שהיא נמצאת בגלות אמיתית, סופרת את הדקות לגאולה, מייחלת לרגע שהיא תוכל לצאת מכל החושך שהיא נמצאת בו ולהתגלות שוב כאן בעולם.

גם אם אנחנו לא מצליחים להרגיש לגמרי את החיסרון הבלתי נתפס שלה, אנחנו יכולים להיזכר בו ולקבל ממנו קמצוץ גם לחיים שלנו. אם בכל חיסרון נזכור שמה שכואב לנו הוא ביטוי חלקי של הכאב הגדול, נתחיל לקלוט על מה מדובר, שגם לנו מה שחסר באמת זה בית מקדש, גאולה וגילוי שכינה. אם בכל צער ניזכר אפילו לרגע בצער העמוק שלה, באבל שהיא מתאבלת, נתחיל להרגיש שייכים לחיסרון הזה גם בעצמנו.

בנקודה הזו, כשהחיסרון של השכינה הופך להיות קצת החיסרון שלנו, אנחנו מביאים את הגאולה.



יא היוור

אורי צוקר, ישיבת לב חדש

בואו נדמיין שיחה בין שני עוברים לגבי החיים שאחרי היציאה מהרחם: "אתה יודע, אומרים שבחיים האמיתיים אנשים אוכלים עם הפה שלהם". "מה? איכס! זה כל כך לא אסטטי, מה הם חושבים לעצמם?"

"כן כן, הם גם משתמשים ברגליים שלהם בשביל לדרוך ולהתנייד לכל מיני מקומות".

"טוב, תשמע, נראה לי שאתה חי בסרט, אבל אם אלו החיים שבחוץ אני ממש מקווה שאנחנו לא בדרך לשם. חבורה של הזויים".

מגוחך? העובדות כולן נכונות, על זה אין ויכוח, אבל נקודת המבט בעייתית.

לממש את הכשרון שלך על הבמה
לגלות את עצמך דרך עיניים של דמות אחרת

בואו לגנוב את ההצגה!

בס"ד

לימודים נפרדים
לגברים ונשים

לימודי משחק ברמה גבוהה
באוירה תורנית בביה"ס לקולנוע יהודי

שנה ג'

שנת הפקה

שנת הפקה יצירה אישית
חזרות וסדנאות



שנה ב'

שנת העמקה

משחק מול
מצלמה תנועה ופיתוח קול



שנה א'

שנת מבוא

שפת תאטרון
בניית דמות ועבודת שחקן



בסוף כל שנה הפקה מותאמת מול קהל

לפרטים וקביעת ראיון התאמה:

050-8680101



kolnoath4@gmail.com

בית צבי מיתר, יד בנימין

תואר בשנה

B.Ed. בחינוך
במכללת תלפיות

ההרשמה בעיצומה!

יש לכם תעודת מורה בכיר?

בואו ללמוד לתואר B.Ed., בתוך שנה בלבד.
הלימודים משולבים במכללה ומהבית (בזום).

 באזור המרכז	 שנה לימודים*	 יום בשבוע	כל היתרונות בתואר אחד
50% הנחה בדמי רישום	 טאבלט מתנה לכל נרשם!**	קבוצות נפרדות לגברים ולנשים	

* בתוספת ימים מרוכזים. ** בהתאם לתקנון

מכללה שהיא בית
תלפיות
המכללה האקדמית לחינוך בחולון

מרכז ייעוץ והרשמה:
1-800-071-500

054-9656631 
rishum@talpiot.ac.il

www.talpiot.ac.il  



ריק שחור בנפשך שזועק למיליו במשמעות. או שאתה מודע לזעקה זאת ברוב שעות היום כי אתה מובטל... או שאתה מודע לזעקה זו רק בסוף יום (כשסיימת לו"ז של משימות, החיצוניות לבקשת המשמעות שלך). לצורך, מצאת את ה'פתרון' שרוב העולם מצא לזעקה זו, ואתה ממלא את תחושת השעמום וזעקת המשמעות בתוכן בידורי, שכביכול נותן מענה לצורך בטעם לחיים, ובוודאי הוא מסיח את הדעת לעוד חצי שעה/שעה/10 שעות מהזעקה הפנימית. במצב זה, ניסיון לכפות 'גמילה' מצפייה, תהיה פעולה חסרת סיכוי. לכן, אם זהו המצב, המענה האמיתי יהיה לחפש ולמצוא פעולות אחרות, אמיתיות ורציניות הממלאות את הצורך העמוק בעשייה ולמשמעות. (יש כל כך הרבה מה להרחיב בנושא זה, אך זה דורש שאלה-תשובה בפני עצמה).

מענה ב' (צופה בערכים בסוף יום): ידידי, אתה משועמם... אבל קצת פחות מהמצב הקודם. יש לך נטייה והרגל אנושי נפוץ, לנחל ו'לפנק' את עצמך בסוף יום, כשאתה עייף מהעשייה היומית שלנו, באיזשהו משהו נחמד. איזה נשנוש קטן, איזה כוס קפה נטול קפאין, איזה מבט לחדשות... לא נפתח את השאלה כרגע, האם נטייה זו היא אמיתית או שהיא הרגל חיים מערבי שניתן וכדאי לשנות, רק נאמר שגם אם היא קיימת, ואין כרגע רצון לשנות אותה, אפשר עדיין לתת לה מענה אחר. כמו מה? שאל את עצמך: 'איך הייתי רוצה לסיים יום?' או: 'באיזה אופן שונה (חוץ מצפייה וכו') אני יכול לפרגן לעצמי מנוחה ופינוק קטן בסוף יום?'. התשובה לשאלה זו היא אישית לגמרי, אך אתן דוגמאות, לסבר את האוזן: לקרוא ספר טוב, לשמוע מוזיקה נעימה, לעשות מקלחת חמה, לדבר עם חברים וכו'. (צריך למצוא במוזיאון אנשים מלפני 100 שנה שיספרו לנו מה הם היו עושים כדי 'לפנק' את עצמם, לפני שהמציאו



את המדיות למיניהן... זה היה אפשרי!)

אם שמת לב, העיקרון המשותף לשני המענים הוא שמציאת אלטרנטיבה חיובית אמיתית (שליתר דיוק, היא לא אלטרנטיבה אלא היא האמת של החיים. הבידור הזול - הוא האלטרנטיבה...), מקלה והופכת את יכולת הבחירה וההתגברות לאפשרית.

וטיפ לסיום. ואם התחלנו בעוגת קצפת, בא נמשיך איתן רק עוד קצת... נגיד שמצאת אלטרנטיבה מוצלחת יותר לעוגת קצפת: מצאת מעין דל-שומן, שקד בתוך תמר וכו', ועדיין: אם לא תרחיק ממך את עוגות הקצפת, יהיה קשה מאוד מאוד שלא לבחור בעוגות הקצפת. הם פשוט מפתות מדי וזמינות מדי... אני קורא לזה: עיקרון הזמינות, שאומר אמת פשוטה: ברירת המחדל שלנו תהיה לבחור את מה שזמין וקל. אפשר להילחם בעיקרון זה, אך פשוט פשוט ללמוד ולהשתמש בו. לכן, בשלב ב' (אחרי שמצאת אלטרנטיבה ראויה לצורך החיים), השתמש בעיקרון זה בצורה כפולה: הרחקה פיזית/גאוגרפית של מה שלא רוצים, וקירוב פיזי/גאוגרפי של מה שכן רוצים. בדוגמת עוגות הקצפת המשמעות היא הרחקתן 2 מטר/ 20 מטר/ 200 מטר מהמטבח (עדיף שהן בכלל ישארו במכולת...) ואילו הממתק - צריך להיות במדף הזמין ביותר במטבח. ובמקרה שלנו, אחרי שיוצרים אלטרנטיבה איכותית, צריך לארגן חסימה טובה (על אתרים מסוימים או לפי זמנים), ולזמן כמה שאפשר את האפשרויות הטובות (המשימות ממלאות המשמעות או ההנאות הקטנות החיוביות לסופי-יום).

בתחבולות נעשה לנו מלחמה. ההתמודדות תמיד תהיה קיימת, לכן אין סיבה שלא נקל על עצמנו לבחור נכון.

ברכה והצלחה!
שמואל

הרב שמואל גרוסברגר. מפתח שיטה ומחבר הספר 'אתה תמשול בו' - שיטה למשילה בכוחות החיים.

igl.shmuel@gmail.com • 052-7204611

שאלה

במלחמה של שמירת העיניים, אני מרגיש מכור לסרטים וסדרות ולא יודע מה לעשות. (25-18 לא נשוי)

תשובה

ידיד יקר, שלום וברכה.

שאלה גדולה שאלת. הקושי שאתה מתמודד איתו הוא נחלת רבים וטובים, וסיבות רבות לכך (ואין כאן המקום להרחיב). אך לא באתי לנחם אותך ב'צרת הרבים', אלא באתי ללמד סגוריה ולהאיר נקודת קושי נוספת בהתמודדות שהצגת. יותר קל להתמודד עם התמכרות לסם, כשרוב העולם לא צורך סמים ורואה פעולה זאת כדבר שלילי מאוד. הרבה יותר קשה להתמודד עם צפייה בסרטים או סדרות, כשרוב העולם עושה זאת 24/7 ורואה בכך משהו לגיטימי וחיוני בחיי אדם מערבי-מודרני...

נוסיף על כך, שאולי עבורך צפייה בסרטים/סדרות היא הרגל משנות הילדות. אם זה כך, גם אם היום אתה רוצה בכל מאודך להתנתק מכך, קשה מאוד לשנות הרגלים, קל וחומר כשאלה הרגלי ילדות, 'גירסא דינקותא'... (נסה לזכור זאת כשאתה תהיה אב לילדים. נסה להקל עליהם התמודדויות והקנה להם הרגלים טובים). עד כאן סגוריה כללית...

לפני שנענה לגופה של שאלה, נקדים. התשובה דלהלן לא מתמודדת עם השאלות: האם מותר לצפות בסרטים וסדרות או שאסור? האם יש הבדלים בין תכנים? האם הבעיה היא בכלל במדיה ולא בתוכן? ועוד ועוד. התשובה דלהלן תתייחס רק לשאלה ששאלת: אתה רוצה להשיג שליטה ובחירה בתכנים שאתה צופה בהם, ולא לצפות בתכנים שבהם ודאי אסור לצפות (לכל הדעות), אך

התמכרותך (כך לפי הגדרתך) לצפייה בסרטים/סדרות מנצחת רצון זה. אציג לפניך שתי אפשרויות מעניינות איך להסתכל על אתגר זה, ולכן אשאל אותך שאלת בירור חשובה (בלי שיש לך באמת יכולת לענות לי כרגע...): האם הצפייה שלך בסרטים/סדרות נעשית במשך רוב שעות היממה (או בכל זמן פנוי שאתה יכול/עד לשעות המאוחרות של הלילה) או רק בשעות הערב? ולכאורה, מה זה משנה?!

התשובה לכך תשתמש בדוגמא מתחום שונה לחלוטין: הגמילה מעוגות קצפת... נגיד שאדם בא ואומר: 'אני אוכל הרבה יותר מדי עוגות קצפת ו... נו, איך נאמר, זה מאצ' טו מאצ'. אני רוצה להפסיק לאכול עוגות קצפת אבל קשה לי! מה אני יכול לעשות?'. במקרה זה, בשלב ראשון הייתי שואל אותו: 'ידידי, כמה עוגות קצפת אתה אוכל ביום?' ומתוך כך הייתי מעמיק בשאלה: 'אז למה בעצם אתה אוכל עוגות קצפת? מה הצורך האמיתי שלך? האם זה בגלל שאתה רעב או האם זה בגלל שאתה מחפש פינוק קטן לסוף הארוחה?'.

להבנת הצורך המדויק יש השלכות עצומות. שכן, אם אדם אוכל אוכל ולא בריא כי הוא רעב, הוא פשוט צריך למצוא לעצמו אלטרנטיבה רצינית למקור אנרגיה. אך אם הוא אוכל עוגות בסוף הארוחה, כדי לסיים עם משהו מתוק בפה, ומשם העסק מסתבך לו, במקרה זה כדאי לו למצוא אלטרנטיבה מתוקה לסוף האוכל. צורך דומה, אבל שונה.

ולעניין שאלתך: אם אתה צופה ברוב הזמן הפנוי שלך (ואתה אפילו מוכן לפנות אקסטרא-זמן לצורך הנושא...), זהו אתגר שיותר דומה למצב התמכרות (וזכור, רוב העולם נמצא בהתמכרות זו) וזה דורש מענה מסוג א' (כדלהלן). אך אם הצפייה היא בעיקר בשעות הערב - זה דורש מענה ב'. המענים השונים אינם סותרים, ואפשר לשלב אותם. החלוקה ביניהם נעשית לשם מודעות עצמית וריכוז המאמצים.

מענה א' (צופה בכל זמן פנוי שיש): ידידי, אתה משועמם. יש לך

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

רק עד יום ראשון

מכירה מיוחדת

מתנה על כל קניה 

מקום ראשון
באיכות השירות



Sauter SAMSUNG BOSCH Haier Whirlpool SHARP PHILIPS ZANUSSI מלקטרה
SIEMENS Miele TADIRAN Electrolux TOSHIBA dyson AEG beko Blomberg
LIEBHERR Hisense Constructa Xiaomi Apple Lenovo hp ASUS JBL LG

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00
בתוקף עד- 11.7.21 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות



מליבא

לפומא

הרב אייל ורד

כַּרְחָם אֵב עַל בְּנִים

עניינו הפנימי של חודש אב

הסיבה הראשונה, הפשוטה, היא הסיבה אותה קבעו חז"ל - כילה ה' חמתו בעצם ובאכנים ואותנו הציל. הבית נחרב, אך עם ישראל נותר והוא נצחי. דווקא בחודש אב מתברר שהכל נשבר - חוץ מאיתנו. ואחרי שבחודש תמוז התברר שאם יש עימות בין הלוחות לבין ישראל, נשברים הלוחות מפני ישראל, בחודש אב מתברר שגם בית המקדש שייך למשוואה הזו, והבית נחרב, כדי להציל את העם עצמו. אך כפי שאמרנו, חודש אב מבקש מאיתנו להתבונן פנימה. לטוב פנימי הנמצא בו.

ומהעומק הזה מתברר שהחורבן עצמו הוא עומק האהבה. כי אם כל כך הצלחנו להכעיס את בוראנו עד שבאה עלינו צרה כזו, זה אומר שהמעשים שאנו עושים נוגעים עד עמקי עומקים. לבורא אכפת מאיתנו כל כך, כביכול - הכאבנו לו כל כך במעשינו, עד שבא עלינו כזה חורבן. אך חורבן הוא גם יחס, ואפילו יחס אינטנסיבי מאוד, בדומה לאהבה. והוא עצמו הביטוי העמוק ביותר לקשר, לשייכות, לכאב ולחיבור.

למעשה - חורבן אמיתי היה התעלמות או ניתוק יחסים, בדומה למה שטוענת הנצרות כלפינו. אך אנו יודעים היטב את תשובת רבן גמליאל לאותו מין "עדיין ידו נטויה עלינו לטובה". והיד הנטויה לטובה, לעיתים היא מכה, ואף זה חלק מרוב טובה, כי זה מעיד על עומק הקשר והזיקה. כעומק החורבן והכאב, כך עומק הקשר. ולא רק אנחנו נחרבנו, אלא אף הקדוש ברוך הוא כביכול נחרב איתנו.

כך מופיע בפתח אליהו - "שראשי נמלא טל", מאי 'נמלא טל', אלא אמר קודשא בריך הוא, אנת חשיבת דמיומא דאתחבר בי מקדשא דעאלנא בביתא דילי, ועאלנא בישובא, לאו הכי, דלא אעלנא כל זמנא דאנת בגלותא, הרי לך סימנא 'שראשי נמלא טל', ה"א שכינתא בגלותא". כל זמן שאת בגלות - גם אני בגלות אומר הקדוש ברוך הוא. אנחנו ביחד בצרה. ואין דבר יותר מקרב מזה.

אם כך, כלפי חוץ - חורבן. אך אם מקשיבים לחוש השמיעה הפנימי - שומעים בת קול של אהבה גדולה. שבה הקדוש ברוך הוא לא מוכן לוותר עלינו, ולכן פונה אלינו למערכת טיפול אינטנסיבית הנקראת חורבן.

זהו סודו של שבט שמעון. שמו של שמעון הוא על כך ששמע ה' את תפילתה של לאה. והרי זו חוויה נפלאה של קרבה - תפילה שנענית. אך הסיבות שהובילו לקרבה הזו, לתפילה שנענתה - הן סיבות קשות - "כי שנואה אנכי". אכן, דווקא מתוך השנאה והקושי, התגלתה האהבה והשמיעה והקרבה. חודש אב מבטא זאת בעצמו.

הכפילות הזו, של טוב פנימי המצריך שמיעה, באה לידי ביטוי גם בפסוק אותו אנו קוראים בהפטרת שבת חזון "אם תאבו ושמעתם, טוב הארץ תאכלו". תאבו - אותיות תשעה אב - אם שם נהיה במצב של שמיעה, נגלה את טוב הארץ הטמון בעומק החורבן.

אהרן הכהן והאר"י הקדוש

אהרן הכהן ניצב לנו על פתחו של חודש אב ומספר לנו שבאמת זה חודש של אהבה. כמו אהרן בעצמו. אך לא אהבה התלויה בדבר, אלא אהבה עצמית. כי אהרן הוא אוהב את הבריות. נקודה. קודם כל הוא אוהב את הבריות, ורק אחר כך מקרבן לתורה.

למעשה המילה אב היא ראש ותוך של המילה של אהבה. ועשירי באב שבו נחרב המקדש הוא בעצם אהבה בגימטריה. י-אב. וכבר ידועים דברי חז"ל שכאשר באו זדים להחרים את היכלנו - מצאו את הכרובים

חודש אב. דומה שלא צריך להכביר מילים על החודש הקשה הזה. תחושה של מועקה, אבל וכבודות אופפים את האוויר החל מראש חודש. והכל רק ממתינים שיעברו הימים הראשונים של החודש הזה, ונצא מאבל לחופשה.

אך רמזים עדינים, תת קרקעיים, מבקשים לספר לנו סיפור אחר על החודש הזה, סיפור שונה כל כך מאיך שהחודש הזה נראה כלפי חוץ, ואם נטה אליהם אוזן קשובה, אפשר שנגלה חודש שונה, חודש יפה. חודש של אהבה.

כי יחד עם האבל והחורבן - יש עוד כמה דברים שמסמנים לנו כיוון.

הדמויות

חודש אב נע סביב דמויותיהם של שני ענקים. הראשון - אהרן הכהן שנפטר בראש חודש אב, והוא האדם היחיד בכל התנ"ך שתאריך הפטירה שלו כתוב בצורה מפורשת. הלא דבר הוא. התורה ראתה צורך מיוחד להדגיש את הקשר בין אהרן הכהן לבין החודש הזה.

הדמות השנייה המופיעה בזה החודש היא של רבינו האר"י הקדוש, שנפטר בה' אב. אהרן הכהן והאר"י הקדוש. האם יש קו מחבר ביניהם? מדוע נתכנסו שני צדיקים אלו לפונדק אחד, לחודש אב?

ועוד רמז - המילה אב עצמה. יש מהספרדים הנוהגים לקרוא לחודש הזה 'אב הרחמן'. ובאמת יש במילה אב גם רחמים רבים, כרחם אב על בנים, כן תרחם ה' עלינו.

ובכן, החודש בו נחרבנו ובאה עלינו גלות נוראה מצד אחד, הוא אותו חודש המואר באורו של אהרן הכהן, רבינו האר"י, ושמו מעיד עליו שהוא עטוף ברחמים רבים. אלא שאין הם רחמים גלויים כי אם רחמים סמויים.

ט'

על פי ספר יצירה, לכל חודש יש אות שמאירה בו. האות של חודש אב היא האות ט'. למעשה, ט - היא קיצור של טוב. ההופעה הראשונה של האות הזו בתורה היא במילה טוב: "וירא אלקים את האור כי טוב". ואף הצורה הגרפית של האות ט' רומזת לטוב, אלא ש"טובה גנוז ביה". כלומר האות ט' הולכת ומתעגלת כלפי פנים, והשפיץ שלה משפיע - אך לא החוצה אלא פנימה, אל תוך המרחב הפנימי שנוצר בתוך האות ט'. כרומז ואומר - יש בחודש הזה טוב, אלא שהוא טוב כמוס וגנוז. טוב פנימי.

עוד מוסיף לנו ספר יצירה שהחוש של חודש אב הוא חוש השמיעה, והשבט המאיר בחודש זה הוא שבט שמעון. גם בהקבלות אלו נעשה שימוש בהמשך כדי להבין טוב יותר את עניינו של החודש המיוחד הזה.

נחזור לאות ט'. בלי ספק האירוע המרכזי של החודש הוא תשעה באב. הנכתב בקיצור - ט' באב. אך כבר מילתנו אמורה שהאות ט' כשהיא לעצמה מבטאת טוב. ואם כך לכתוב ט' באב, זה בעצם לכתוב טוב באב. תשעה באב הוא טוב באב. ואיך ייתכן לומר זאת, והרי אנו אכלים ביום הזה על חורבן מקדשנו?

הטוב כי לא כלו רחמין

ט' באב הוא טוב. מכמה סיבות.

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מקום ראשון
באיכות השירות



מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

לפרטים
והזמנות
*5018

ברי מים מתקדמים
בכשרות מהודרת לשבת!



בר מים **הדס** שבת למהדרין - בד"ץ
מאושר לשימוש בשבת במים החמים והקרים

רק- **39** ₪ לחודש
36X חודשים (סה"כ 1,404 ₪)



בהשגחת הדב"ץ
ישראל
המדינה

SpiritBar
Touch

בר מים **ספיריט בר שבת**
מאושר לשימוש בשבת במים החמים והקרים

רק- **59** ₪ לחודש
36X חודשים (סה"כ 2,124 ₪)



שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00
בתוקף עד- 31.7.21 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | פירוט המוצרים וסכום ההטבה של
המוצרים המשתתפים במבצע מוצגים בסניפים ובאתר | המחירים אינם כוללים הובלה | אין כפל הנחות ומבצעים



עלינו והעניש אותנו, ועד שלא נשוב בתשובה – לא תהיה גאולה. אך אולי מבט אחר הוא אפשרי: הקדוש ברוך הוא אוהב אותנו, לא מותר עלינו, ולכן מייסר אותנו – כי אין ייאוש מאיתנו כלל. וגם במצבים בהם אנחנו רצינו לעזוב אותו – הוא לא עזב אותנו. והייסורים הם קשרים שבהם הוא קושר אותנו אליו. המחילה לפי זה היא הכרחית – כי היא מטרת הכל, כולל מטרת ה'חורבן' עצמו, שלמרבית הפלא אותיותיו כוללות 'בחר', הבחירה שלו בנו, הבחירה הבלתי פוסקת ולא נגמרת, נמצאת בעומק החורבן. למי שבוחר בנו שוב ושוב ראוי לקרוא – בְּחֶרֶן, שהן אותיות חרבן.

ממעטין בשמחה

"משנכנס אב ממעטין בשמחה", אומרת המשנה במסכת תענית. אך בחסידות המשפט הזה של המשנה נקרא בצורה אחרת: "משנכנס אב, ממעטין" בכל העניינים הבלתי רצויים על ידי "בשמחה".

במבט ראשון המשפט הזה נראה כהוצאת דבר מהקשרו באופן שובב משהו, אך כשמעמיקים בו מגלים שהוא עמוק ואמיתי מאוד. כי על דברי המשנה עצמה יש מקום לשאול: כיצד ניתן למעט בשמחה? הרי שמחה אינה דבר חומרי ששייכת בו כמות. למעט בכמה, קילו? שני קילו?

אפשר שהכוונה למעט בשמחה היא להפוך את השמחה מכמות לאיכות, בדומה לתרכיז שמעט ממנו ממתק את המשקה כולו. למעט בשמחה משמעותו לגעת בנקודת האיכות שבשמחה, שמעט ממנה יכול להמתיק הרבה מן המציאות. כמאמר הבעל שם טוב שמעט מן האור דוחה הרבה מן החושך.

חודש אב הוא חודש השמחה האיכותית הפנימית. מעט ממנה, מהתחושה הזו של שייכות אינסופית לקדוש ברוך הוא, של בחירה שלא משתנה, של אהבה נצחית הבאה לידי ביטוי בעומק החורבן – מעט מזה – דוחה הרבה מהחושך של ההסתרה והכאב.

המחול – הוא התנועה של הצדיקים שיודעים לראות את המציאות בצורה של מחול, בצורה עגולה, ומצליחים לספר את הסיפור לא רק מהנקודה הגלויה אלא גם מהנקודה הסמויה, הפנימית, שמעט ממנה לעוצמת איכותה – מגרש הרבה מן החושך.

ארבעים יום קודם

הטוב הסמוי הזה עליו דיברנו כמאפיין את חודש אב, בא לידי ביטוי בעוד תאריך שחל בחודש אב. כ', בו, שהוא ארבעים יום קודם ראש השנה.

ארבעים יום לפני נשמעת בת קול, כלומר קריאה פנימית סמויה שמרמזת לאן הדברים הולכים. בראש השנה נמליך את המלך בגלוי ובקול גדול של שופר. אך הנקודה הפנימית של ההמלכה הזו, הזרע שמתחיל לנבוט בחשאי במעבה האדמה, אך טרם נראה כלל על פניה – נמצאת עמוק בחודש אב. בעוד אנו עסוקים בחופשות כאלו ואחרות, מטיילים ונחים, משהו בפנים מתחיל לרפוק ולשלוח לנו רמזים עדינים של ראש השנה. החל מכ' באב מתחילה כבר להיווצר השנה החדשה, והטוב הפנימי של חודש אב מתחיל לספר לנו עליה.

אם כך, זהו חודש אב. תוכו רצון אהבה. החוש שלו הוא חוש השמיעה, חוש פנימי ועדין, וכל כולו של החודש הזה בא לספר לנו את סיפור הטוב הפנימי, הסמוי, הטמון בתוך מאורעות קשים, ומבקש מאיתנו – הטוב הזה, ללכת בדרכם של צדיקים, היודעים לראות את האור הפנימי מבעד לעננים של חושך וחורבן, ובוה עצמו להאיר אור מיוחד כיתרון האור הבא מתוך החושך.

מעורים זה בזה כמער אש ולויות. זהו סימן לקרבה הכי גדולה. והנה שוב בעומק החורבן מתגלה עומק האהבה.

אלא שכדי להבחין בכזו אהבה, אנו זקוקים לתורה פנימית. תורה שיודעת להבחין היטב בין פנים לחוץ, בין אור לחושך. זו תורת היכל ישיבת משיח אליה יכול להכנס רק "מאן מנכון די חשוכא מהפכן לנהורא, וטעמין מריא למתקא, עד לא ייתון הכא. מאן מנכון דמחכאן בכל יומא לנהורא דנהיר, בשעתא דמלכא פקיד לאילתא, ואתיקר ואתקרי מלכא מכל מלכין דעלמא, מאן דלא מצפה דא בכל יומא בההוא עלמא, לית ליה חולקא הכא" (זהר חלק א רכג).

התורה הפנימית מבית המדרש של רבי שמעון נשאף הוא קשור לחודש אב כאמור ושל רבינו האר"י היא זאת היודעת לזהות את האור והטוב הגנוזים בתוך עמקי החשכה והחורבן, ואת האהבה הבאה לידי ביטוי מתומצת של ראש ותוך במילה אב עצמה.

הסכת ושמע ישראל היום

בספר בני יששכר מביא שלכל חודש יש צירוף שם הוי"ה המאיר באותו חודש ואותו יש לכוון בשעה שמברכים "מקדש ישראל וראשי חדשים" בתפילת מוסף של ראש חודש. והנה, הפסוק המאיר את חודש אב הוא פסוק הלכות מפרשת ואתחנן "הסכת ושמע ישראל היום הזה נהיית לעם". שמיעה מתוך הסכת. הקשבה, פנימיות. שוב חוש השמיעה עולה כאן.

מחול לצדיקים

המשנה בתענית מקדמת אותנו עוד שלב בהבנת עניינו של החודש הזה, כאשר היא מתארת את החג המיוחד של ט"ו באב בו בנות ישראל יוצאות לחולל בכרמים. לשון המשנה מצריכה עיון: "אמר רבן שמעון בן גמליאל: לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות ככלי לבן שאולין שלא לבייש את מי שאין לו, ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות: בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך, אל תתן עיניך בנוי, תן עיניך במשפחה, שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל, ואומר: תנו לה מפרי ידיה ויהללוה בשערים מעשיה, וכן הוא אומר: צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו, ביום חתונתו זה מתן תורה וביום שמחת לבו זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו".

פתח בשידוכין וסיים בבניין בית המקדש. מה הקשר בין פסוקי הסיום של המשנה לבין הפתיחה שלה?

התשובה היא – המחול. בנות ישראל יוצאות לחולל בכרמים. המחול הזה הוא מלאכת הצדיקים – כפי שמסיימת הגמרא שם "אמר רבי אליעזר: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם".

סוד המחול הוא שאין בו תחילה וסוף מובהקים אלא הוא מתחולל במעגל, וכך ניתן 'לשחק' עם ההתחלה והסוף שלו. בשידוכים זה הכרחי. האם אנו מתחתנים כי בחרנו, מצאנו חן אחד בעיני השני ומשם התגלגל הקשר? זו אפשרות אחת. אך יש אפשרות אחרת – מאז ומתמיד היינו שייכים אחד לשני. ארבעים יום קודם הולדת הוולד כבר יצאה בת קול והכריזה על כך. ואם כן, כל הקשר כעת רק בא לחשוף ולגלות את מה שכבר קיים. בחירה מול גילוי. ייעוד או גורל. תלוי איך מביטים על זה. אם זה מחול – שתי נקודות המבט אפשריות. המחול הזה הוא גם סוד המחילה מתוך החורבן. כי אפשר להביט על החורבן באופן הרגיל – חטאנו, הרשענו, ולכן הקדוש ברוך הוא כעס



ברוכים הבאים משפחת דדון

המשפחה ה-500 שהצטרפה לכרמי הנדיב

הצטרפו גם אתם להצלחה

בין קריית מלאכי לשטחים החקלאיים הירוקים של כפר ורבורג
ובאר טוביה מסתתרת פנינה אנושית שמשלבת בתוכה קהילה איכותית
(500 משפחות!), מגורים ברמה גבוהה, וקירבה למרכזי תעסוקה.

כרמי הנדיב
לגור בלב החדש של ישראל



מרכז מבקרים: *8214

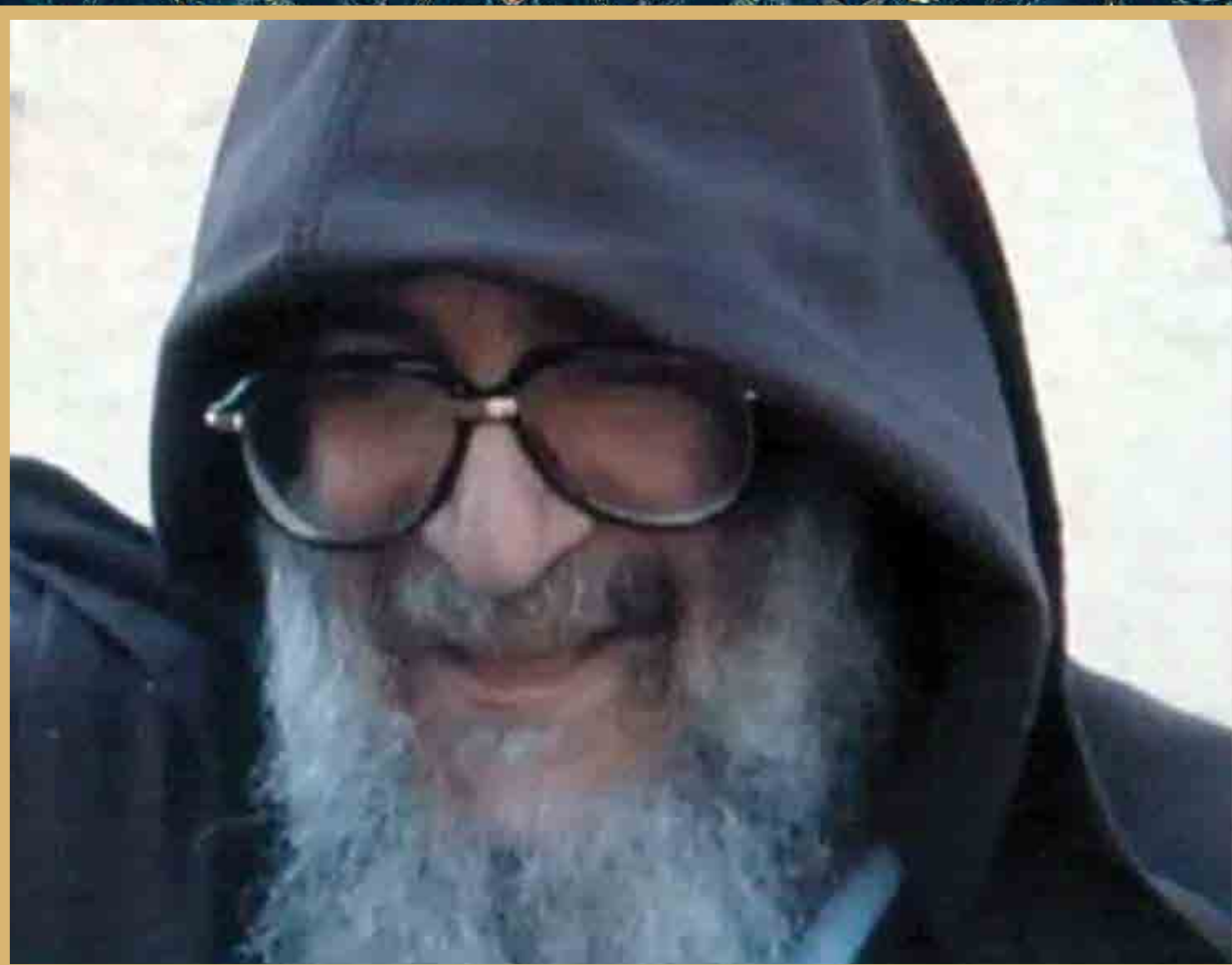
WAZE: כרמי הנדיב

רשתות חברתיות

www.carmay-hanadiv.co.il



לסיור
וירטואלי
בכרמי
הנדיב
סירקו את
הקוד:



בבא אלעזר

לפני עשר שנים, בכ"ז בתמוז התשע"א, הסתלק הבבא אלעזר,
רבי אלעזר אבוחצירא זצ"ל, מיוחד: דברים ששמעתי מפי
האדמו"ר רבי פנחס אבוחצירא שליט"א, השבוע לפני עשר שנים
בדיוק, במסגרת שיחה אישית ונדירה שהעניק לי בעיצומם של
ימי השבעה להסתלקות אביו הגדול
בנימין ליפקין

ד

ה היה בדיוק השבוע לפני עשר שנים. המון אדם פקד את ביתו הגדול של האדמו"ר רבי אלעזר אבוחצירא זצוק"ל לאחר שנשמתו עלתה בסערה השמימה. כולם הקיפו את האדמו"רים לבית אבוחצירא וביקשו להציל מפייהם דברים לנוכח הנורא מכול שאירע. באותם ימים, זכות הייתה לי שהפצרותיי נענו ובנו בכורו, האדמו"ר רבי פנחס שליט"א, אשר גדולי הדור הכריזו עליו עוד בהלוויה כי ימלא את מקום אביו, הכניסני לשיחה שכמותה לא העניק לאיש. הנה פנינים מתוכה.

השאלה המסקרנת מכול, מנקודת ראותו של אורח לרגע בבית רבי אלעזר, היא כיצד ניתן להבין או להכיל דואליות בלתי נתפסת: מצד אחד, המונים גודשים את ביתו בבקשה לברכה ועצה ושמעו יוצא למרחוק. ובה בעת, הוא עצמו בורח בקנאות אדוקה מכל הבוק של מצלמה, נחבא ומסתגף מבעד לבורס שחור המליט אפילו את פניו, וגם את המשעול שבין ביתו לבית מדרשו אינו חוצה אלא במנהרה שנחצבה מתחת לקרקע וחיברה בין אולם ההיכל בביתו לבין חדרו אשר בבית המדרש.

מנקודת ראותו של בנו בכורו, ביקשתי אז להבין, איך ניתן להסביר את הפער הבלתי נתפס בין שני הקצוות, פער שהילך שלוב זרוע בכל הליכותיו של הצדיק.

"אבא היה איש אמת", פתח הבן, האדמו"ר רבי פנחס. "היום, כשכולם כל כך שקועים בצילומים ובתמונות, הגענו למצב שבו אנחנו צריכים להסביר איך זה שמתרחקים ממצלמה, איך זה שבחיי של אבא לא פורסמה שום תמונה שלו. איך זה שהוא כל כך סלד מכל זה. אני חושב שהאבסורד הוא בכיוון ההפוך: התרחקנו כל כך מהאמת עד שאיננו יכולים להבין חיים ללא מצלמה צמודה, ללא חשיפה מתמדת. הרי כל מהותו של הצילום, כל עניינם של הזרקורים, אינם אלא לתעד. הם לא מחליפים את

החוויה עצמה, את הרגע עצמו. נדמה שהספקנו לשכוח זאת."

בעודו יושב על המזון שעל הקרקע, פתח רבי פנחס בתיאור קטעים מתוך סדר יומו של אביו: "אני אומר את הדברים בצורה מאוד אמיתית, אשתדל מאוד לדייק. לא יהיה בדברים שמץ של גוממה. אני לא חושב שאבא אי פעם שכב לישון יותר משעה וחצי. לא היה מושג כזה.

"כשמדברים בשפת בני אדם כערכנו, אומרים לאדם נמרץ, דומיננטי, בעל טמפרמנט גבוה, שהוא לא מסוגל לישון. אצל אבא זו הייתה מהותו. הוא עסוק כעת בדבר. בשעה שהוא ישב ולמד, הריכוז שלו היה גבוה ומזוקק. אין דבר שהפריע לו. הוא ישב ולמד שמונה, תשע, עשר שעות רצופות ולא קם מכיסאו ולו פעם אחת. לא להפוגה, לא לנוחיות, לא למאומה. גם כשהוא ישב וקיבל קהל. זה החל בשעת ערב מוקדמת ויכול היה להסתיים בשתיים, שלוש או ארבע לפנות בוקר. לא היה סיכוי שהוא יקום באמצע או תהיה הפסקה לדקות אחדות, אפילו לא לשניות אחדות. הוא כעת יושב ומקבל קהל.

"מאוחר יותר, בשעת לילה מאוחרת, כבר אין ברירה. או אז הוא כמו נופל לשינה בת שעה וחצי לכל היותר ואז קם ושוב מתחיל לעבוד את קונו.

"הייתה זו אימא, תיבדל לחיים טובים וארוכים, אשר למסירותה לא היה קץ. לילות וימים עברו עליה ללא שינה, כשהיא תומכת בעבודת הקודש ומנהלת ברמה את הבית כולו. למסירות הזו לא היה אח ורע וברור שהיא תעמוד לזכותה לעד", שיתף רבי פנחס.

הפרט המדהים הזה חוזר בתיאור הלו"ז הקבוע של ליל שבת. "אחרי יום שישי וכל 'סדר העבודה' של אבא בערב שבת, אחרי סעודת ליל שבת היה קורא את כל מדרש רבה על הפרשה.

"ברבות השנים, קנו לו את 'מדרש רבה' הגדול, האדום, וזה כל כך שימח אותו. לא אחת סיפר לנו כי במרוקו, בכל שנות ילדותו, לא היו ספרים טובים. ספרי הקודש היו ישנים ובלים ואותיותיהם היו מטושטשות ושבורות. הזיכרון הזה נצרב עמוק בתודעתו ומאז, במשך כל השנים, בכל פעם שבא לידי ספר תורני עם אותיות מאירות עיניים, כל ישותו קרנה מאושר.

"לאחר מכן, נוהג היה לצאת לטייל, כאן, מחוץ לבית, במשך ארבעים עד חמישים דקות. הייתה זו הפעם היחידה בה יצא לצעוד ולהתהלך אל מתחת כיפת השמים.

"בכל ליל שבת הייתי מוסר שיעור בבית המדרש, השוכן פה מול הבית. כשהיה מסתיים השיעור, היו המשתתפים יוצאים מבית המדרש ורואים את אבא מתהלך בחוץ. כולם היו ניגשים להתברך מפיו ואז היה מברכם ונכנס הביתה.

"בסוף הלילה, בשעות הקטנות של הלילה, היה עולה לישון לשעה וחצי בלבד ושוב לקראת נץ החמה, היה קם ומתגבר כארי. זו הייתה האמת לאמיתה שכל מי שהיה בן בית פה היה עד לה."

למרות השעות הרבות שחלפו עליו ללא שינה, העיד רבי פנחס, כל מי שהיה רואה אותו או מחלה פניו, לא היה מבחין בכך כלל. "הפעולה מאוד המריצה אותו. כשהיה נתון בפעולה, לא ראתי עליו כל אות עייפות. כשהיית רואה אותו, היית חושב שאכל טוב, ישן טוב והנה הוא נמרץ וערני ובאמת הוא היה אחרי 24 או 48 שעות ללא שינה."

"אלו דברים לא מובנים בעליל", אמר הבן והמחיש שוב בתאריך: "למשל, בערב חג השבועות לא היה ישן לפני ליל שבועות כדי שיהיה ער כל הלילה. לחילופין, גם לא פרש לשנת צהריים למחרת הלילה בו היה ער, ביום החג. אין כזה דבר. בדיוק כך גם לפני ליל הושענא רבה, שבו היה נייעור כל הלילה. כל היום שלפני כן וכל היום שלאחר הלילה, היו זהים לחלוטין לכל יום, מבלי לשנות כמלוא נימה. באותו מרץ, באותה חיות ובאותו להט.

"שאלתי אותו פעם, גילה לי רבי פנחס, "בערב שבועות או בערב הושענא רבה: אבא, למה לא תלך לנוח היום, שיהיה לך כוח ללילה? ואם אינך רוצה לנוח, למה לא תנוח למחרת? הוא ממש דחה אותי ואמר לי 'לא, לא צריך'. אף פעם לא הסביר לי את זה. זה לא היה מחזה נדיר אלא שגרה, אין עייפות, היא לא קיימת, כי הוא שרוי לגמרי בכל דבר שאותו הוא עושה."

כך למדתי מאבא אהבת תורה

תיאור ההתמדה של האדמו"ר הזמין התעניינות בסדרי הלימוד שלו. עוד לפני ששאלתי במה היה עוסק בלימוד, ביקשתי לדעת כיצד היה לומד.

"התשובה לשאלה הזו, ענה לי רבי פנחס, "נקשרת ישירות לנושא שבו דיברנו זה עתה. אבא היה לומד בריכוז אמיתי". באומרו זאת מפליג הבן אל מחזות הילדות. "אני זוכר את שנות הילדות, בבית הקודש שלנו, ברחוב המרי העברי. זה לא היה בית

הוא ישב ולמד שמונה, תשע, עשר שעות רצופות ולא קם מכיסאו ולו פעם אחת. גם כשהוא ישב וקיבל קהל. זה החל בשעת ערב מוקדמת ויכול היה להסתיים בשתיים, שלוש או ארבע לפנות בוקר. לא היה סיכוי שהוא יקום באמצע או תהיה הפסקה לדקות אחדות

ואבא ישב ודיבר איתי.

"התחלנו אז, כמו כולם, את פרק 'שניים או חזון'. לדעתי זו, אגב, טעות להתחיל ללמוד עם ילדים שרק נכנסים לשיבה דווקא את הפרק הזה אבל כך היה. אבא ישב איתי בסבלנות, הציג בפניי את הגמרא, והסביר לי: בתלמוד תורה לימדו אותך, אבל עכשיו אתה מתחיל ללמוד בעצמך. כך במשך שעה ארוכה הוא ישב וטיפח בי את המוטיבציה לקראת הימים הראשונים שלי כבן תורה ושיבה. את אותו לילה לא אשכח לעד."

הזיכרון המתוק הזה הוליד זיכרון נוסף מאותה תקופה. "כעבור זמן מה חזרתי הביתה, ולבקשתו של אבא הרציתי בפניו את מה שלמדנו היום. תחילה, את הגמרא, רש"י ותוספות ואז הוספתי

ענק כמו זה, אלו היו שתי 'דירות עמידר' שחוברו יחד. בכל אחת שלושה חדרי שינה וסלון שאינו אלא חדר הכניסה לבית. כל הלילה היה אבא יושב ולומד בסלון. הוא היה לומד בקול ואנו, הילדים, היינו סוגרים את דלתות החדרים כדי שקול הלימוד לא יפריע לנו.

"ללימוד בקול, היה מצטרף שינון עקבי. כל שורה וכל משפט שהיה קורא, היה חוזר עליו שלוש פעמים, בהטעמה. 'אמר ליה רבא לאב"י, 'אמר ליה רבא לאב"י, 'אמר ליה רבא לאב"י, במלרע גרוני עמוק.

"כתוצאה מכך", הרהר הבן הגדול בקול, "לא היה דבר בתלמודו שאבא לא זכר. כל ציטוט מהגמרא היה אומר כלשוננו המדויקת, מילה במילה, ומציין את המקור במסכת פלונית, דף פלוני, עמוד פלוני. וזה היה מדויק להפליא."

ובמה היה עיקר לימודו? שאלתי בסקרנות. ורבי פנחס השיב: "מגוון מאוד היה לימודו. מלבד גמרא וראשונים שהיה יושב והוגה בהם שעות על שעות, היו ספרים שהיו אהובים עליו והוא היה משנן אותם פעמים רבות. הוא אהב מאוד את האלשיך הקדוש והיה יושב והוגה ברבריו זמן רב. אהב מאוד לצטט 'שפת אמת' על הש"ס. היה מאוד אוהב את ה'צל"ח'. היו תקופות שלמד 'צל"ח' על הסדר. אהב מאוד את 'שער בת רבים'. אהב גם לצטט, רבות ותכופות, את ה'חתם סופר'. אבל יותר מכול מה שאהב והחזיר בנו היה דרך הלימוד.

"אם נרצה להגדיר בשלוש מילים את הלימוד של אבא נאמר עליו: היה יודע מהרש"א. כי זה היה הוא, זה מה שהיה אומר לנו כל הזמן. תקרא את המהרש"א. אם יש קטע במהרש"א שקראת ולא הבנת אותו, תתחיל את הגמרא מהתחלה. זה היה סימן ההיכר. זה היה המוטו שהוא החדיר

בנו, הילדים, ללא הרף. מאז כניסתנו לשיבה, לא חדל להשמיע באוזנינו, ללא הפוגה: מהרש"א, מהרש"א, מהרש"א. בעינינו, הלימוד עם מהרש"א והבנתו על בורייו היו אבן הבוחן אם אתה באמת שולט בסוגיה ובכל מהלכיה או שאתה מרמה את עצמך ודרכך דרך עקלתון."

בתוך כך, צף ועלה זיכרון נעורתי חיוך הופיע בפניו של רבי פנחס. "כשנכנסתי לשיבה קטנה, ביום הראשון, חזרתי הביתה בערב ופניי נפולות. עד אז למדתי בתלמוד תורה והכול היה נראה לי קל ונהיר. והנה אני נכנס לשיבה ב'תפרח', הלימודים ביום הראשון החלו בשעת אחר צהריים ואני מגלה שכעת יש 'סדר' עד שבע וחצי בערב. אחרי ארוחת ערב, שוב 'סדר שלישי' עד תשע וחצי. מה, כך אני הולך לחוות שלוש שנים? אמרתי לעצמי.

"מראש היה ברור שמדי ערב אשוב ללון בבית, בגלל הקירבה. חזרתי הביתה בשעה עשר. זה היה יום רביעי, יום שלא הייתה בו קבלת קהל. אבא ואימא חיכו לי וקיבלו את פניי: בן בכור חוזר מהיום הראשון בשיבה קטנה! 'איך היה?' שאלה אותי אימא ואני תיארתי את מה שחוויתי ואבא הבחין בהלם שלי. 'תכנינו לו מנגו', ביקש אבא מאימא והזמין אותי לשבת איתו.

"ישבנו בסלון של הדירה הישנה. האור היה כבוי, כי השעה הייתה כבר עשר בלילה וכולם ישנו. אבא לא רצה שהאור יפריע לילדים לישון. ישבנו בקצה השולחן. האור מהמטבח האיר עלינו. על השולחן הייתה צלחת עם פרוסות מנגו שהגישה אימא,



"אבא היה איש אמת". בבא אלעזר עם בני משפחתו

"אבא הבחין בהלם שלי. 'תכנינו לו מנגו', ביקש אבא מאימא והזמין אותי לשבת איתו"

וחזרתי על הרשב"א שלמדנו באותו יום. 'או, זה רשב"א קשה', אמר אבא ואתגר אותי. וזה באמת היה רשב"א קשה. 'תחזור על הרשב"א הזה, בוא נראה אם הבנת אותו'. ואני ישבתי וחזרתי ואבא הגיב בקורת רוח ובכת שחוק: 'אתה באמת קלטת את הרשב"א!'

"צריך היה להכיר את אבא", הסביר רבי פנחס, "כדי לדעת עד כמה היה רחוק כרחוק מזרח ממערב מכל שמץ של מחמאה שאינה במקומה או מילת שבח מיותרת. הוא היה רחוק מזה לחלוטין, כמי שאימת הדין בקעה ממנו תדיר."

מידת האמת התקיפה שהייתה נר לרגליו, השתלבה במתיקות של חינוך לאהבת תורה: "כשהייתי תלמיד בכיתה ו', חזרתי יום אחד הביתה עם תעודה מיוחדת שבה נאמר כי נבחנתי בעל פה על כל פרק 'ארבעה אבות', והתגובה של אבא הייתה אחרת לגמרי מכפי שניתן היה אולי לצפות מתגובת אב שגרתית.

"אבא אמר: 'אני רואה שהרבה בחיידר אומר שאתה יודע את כל פרק ארבעה אבות. למה רק הרבה? אני גם רוצה לראות שאתה יודע'. לבקשתו, חזרתי על דף גמרא, כל הדף הראשון. זה אגב באמת לא קשה, כמו שאתם יודעים", הוסיף רבי פנחס בהצטננות. "כשסיימתי אמר אבא: 'טוב מאוד. כך אתה יודע את כל הפרק? כל יום, כשתחזור מהחיידר, אני רוצה לשמוע דף אחד'.

עשינו לך צהן לתורה



עיצוב: אשור & more



מדרשת
אוריה
אור התורה במרכז
גבעת שמואל

**זה הזמן שלך
להירשם**

למדרשת אוריה בגבעת שמואל,
ולשלוחת 'אורי' בירושלים:

מיכל מאירה-055-6662609
רוח-054-7858933

חפשו בגוגל מדרשת אוריה

מכללה ירושלים
איכות אקדמית תורנית חינוכית



מדרשת אוריה מתרחבת לירושלים
בשלוחת אורי החדשה סמוך לגשר המיתרים
בראשות הרב יהושע שפירא והרב ברוך סליי

תואר ראשון ב"מכללה ירושלים" + לימודי מדרשה

גם לנשואות

יומיים מכללה

יום מדרשה

אלמנח מרדכי לנאצות בחייך, אמתק למחכה, נחת וצחוק, ובאיווי אישי.



בשליחות סבו הקדוש הגיע בבא אלעזר לבאר שבע. סידנא בבא סאלי זצוק"ל

"אמא אפילו לא הבינה מה אני רוצה. 'שימו את המשחקים שלכם בין המיטות', פטרה אותי ולא טרחה כלל לרדת לסוף דעתי."

"זה לא היה אי אמן בתעודה שהבאתי, אלא שותפות. אבא שידר - אם המורה שלך נהנה, גם אני רוצה ליהנות ולשמוע מפיך."

כך התאבל אבא בתשעה באב

האסון התרחש בעיצומם של ימי בין המצרים, והימים הראשונים של תשעת הימים היו גם ימי השבעה לפטירתו. כשיקשתי לשמוע אז מפיו של רבי פנחס על האבל על שכירתא בגלותא אצל אביו, הוא תיאר זאת בקול נרגש.

"בתשעה באב אבא היה בוכה בדמעות שלישי. בעיקר במגילת איכה. אבא תמיד היה מתפלל את כל התפילות בחדרו שבבית המדרש, כשהדלת פתוחה מעט וכך יכול היה להיות עם הציבור בתפילה בעוד הוא מתייחד עם קונו. בעת קריאת מגילת איכה, היה קול הבכי שלו נשמע היטב בחוץ.

"בשובו הביתה, ליל תשעה באב, היה קורא את כל 'איכה רבה'. גם את מעט השינה שהיה מרשה לעצמו, היה נם על הרצפה, ללא כל מזון", מעיד הבן.

עוד קודם לכן, בשבת חזון, כמו בשבת הגדול ושבת שובה, היה רבי אלעזר נושא דרשה מיוחדת בבית מדרשו, בין שחרית לקריאת התורה. "הייתה זו דרשה שנמשכה שעה וחצי ושעתיים. המונים מכל עבר היו באים וגורשים את בית המדרש בשביל לשמוע את הדרשה".

התיאור של תשעה באב הוביל לתיאורם של ימים נוראים והימים שקדמו להם: "מראש חודש אלול עד יום כיפור היה אבא צם. היום היחיד שבו לא צם היה בערב יום כיפור שבו אכל מעט, מדין 'כל האוכל בתשיעי'. כל שאר הימים, כולל יום שישי, היה צם. באותם ימים הייתה קבלת קהל מדי יום ושום דבר לא היה שונה בינה לבין קבלת קהל כל השנה. קבלת הקהל הייתה נמשכת בין שמונה לשתיים עשרה או שלוש עשרה שעות ובכל אותן שעות היה אבא ממשיך לקבל את הקהל, לברך ולעוץ לכל אחד, ללא הפסקה".

אלה תולדות

האדמו"ר רבי אלעזר אבוחצירא זצוק"ל נולד בליל יום ד' במנחם אב תש"ז במרוקו לאביו האדמו"ר רבי מאיר אבוחצירא זצוק"ל, רבה של העיר פאס ובנו הגדול של האדמו"ר רבי ישראל אבוחצירא, בבא סאלי, זצוק"ל.

עם לידתו בחצות לילה פרצה צהלה גדולה בקרב כל בני הקהילה והחלו ריקודי שמחה נרגשים לכבודה של שמחה בבית צדיקים. משניתן לו בברית השם 'אלעזר', היה מפרש זקנו, בבא סאלי, את ראשי התיבות של השם: "עין לא ראתה אלוקים זולתך".

משחר נעוריו בלט בפרישותו המיוחדת ובהתרחקות מכל מנעמי תבל. את כל יומו השקיע בלימוד התורה, בהתמדה רבה ומופלגה. כבר באותם ימים החל במסכת עבודת שמירת העיניים וטהרתן.

בהיות רבי אלעזר כבן שמונה עשרה, בט' אב תשכ"ה, נפטרה עליו אימו, הרבנית הצדקת מרת שמחה ע"ה. לימים היה רבי אלעזר מספר רבות על צדקותה ועל מסירותה ונאמנותה לתורה.

לאחר פטירת הרבנית החליט רבי מאיר לעלות עם משפחתו לארץ הקודש והתיישב בעיר אשדוד. קבע את ביתו בדירה צנועה, הרחק מכל הגדולה שהייתה מנת חלקו במרוקו, אך עד מהרה התחבב על בני העיר ואלו הפכו אותו אלוף לראשם.

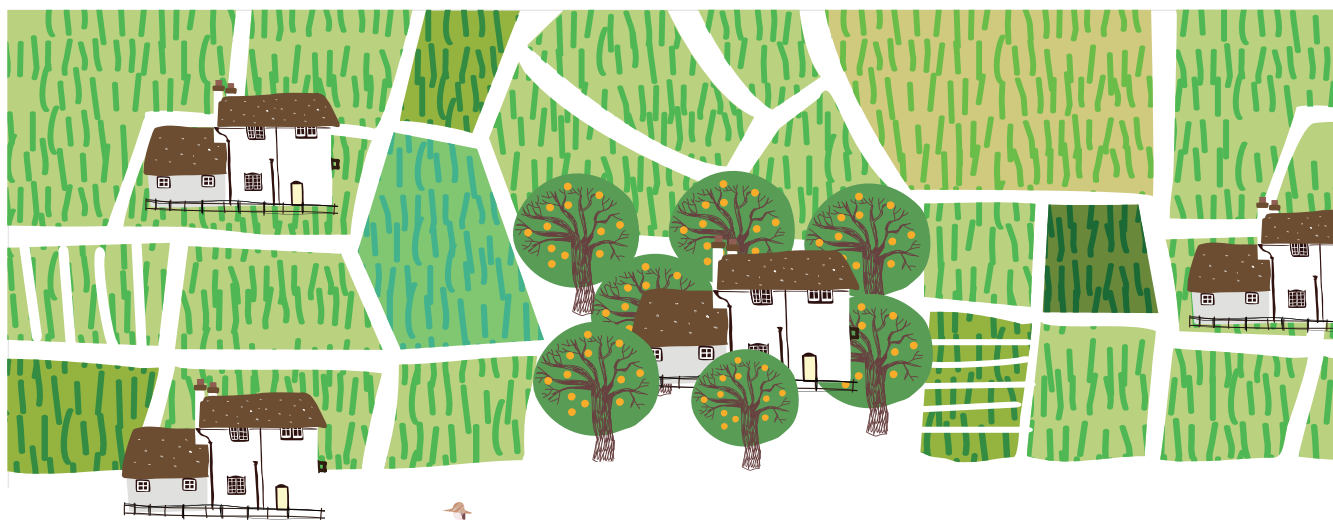
עם עלותם לארץ נכנס רבי אלעזר ללמוד בישיבות 'הרמב"ם' ו'בית יוסף' בתל אביב. בהמשך עלה לעיר הקודש ירושלים כדי ללמוד בישיבת 'פורת יוסף' והפך עד מהרה לארי שבחבורה, הן בלימוד והן במעלות הקדושה.

לאחר נישואיו עם הרבנית מרת דבורה תבלחט"א המשיך ללמוד בישיבת 'פורת יוסף' עד שזקנו הגדול, בבא סאלי, הורה לו לעבור לעיר באר שבע ולקרב את יהודיה לתורה וליראת שמים. את מצוות זקנו שמר מכל משמר ולמרות שלא הייתה זו עיר של תורה, קבע בה את ביתו ועד מהרה גם את בית מדרשו ואורו החל לזרוח בקרב תושבי העיר. ככל שנקפו השנים, האיר זוהרו למרחקים והמונים החלו משחורים לפתחו בבקשם לשמוע דעתה של תורה או לקבל עצה והדרכה, ברכה וישועה.

מוסדותיו בבאר שבע שנקראו על שם גדולי המשפחה - "יגל יעקב ישמח ישראל" - הלכו והתרחבו, עד שהפכו לאימפריה מסועפת של תורה, שעל דגלה חנו תלמידים רבים, יחד עם מפעלי חסד וצדקה. הקפדתו על שמירת עניו, שהייתה באומנה איתו מאז שנות ילדותו, התחזקה ביותר בהיותו איש של העדה. כמעט לא ראו אותו ברחובה של עיר ואף כשיצא, היה סגור ומסוגר ועיניו מכוסות. גם בשעות קבלת הקהל לא הרים את עיניו להביט בפני הפונים וגלימה כיסתה את ראשו.

באי בית מדרשו מדברים בערגה על השבתות המיוחדות בצלו. משיים את תפילותיו ערך את סעודות היום הקדוש שעות ארוכות, אמר דברי תורה והדרכה ורומם את המתכנסים בהיכלו.

רבי אלעזר הותיר אחריו שבט מפואר - חמישה בנים ושתי בנות. בנו הגדול, האדמו"ר רבי פנחס, ראש הכולל בבאר שבע, הוכתר לממלא מקומו בקודש וממשיך את מורשת הזהב של הבית הגדול.



שמיטת שפ"ב

זה מתרחב



בעמותת סולמות בראשות הרב רימון אנחנו מאמינים שהשמיטה יכולה להיות רלוונטית מתמיד גם בשנת תשפ"ב

יש לכם שאלות הלכתיות? 🌿 מחפשים פעילות לבית הספר או לקהילה? 🌿 רוצים להכניס את אוירת השמיטה אליכם הביתה? 🌿

הצגות לילדים | ערכת שמיטה לכל המשפחה | אתר שמיטה לכל התוכן שאתם צריכים | הרצאות | ספרים

סולמות
יהדות • חינוך • חוויה

שמיטה
מבית סולמות



חפשו אותנו באתר: www.sulamot.org

שושלת אבוחצירא

ראש משפחת אבוחצירא המפוארת היה רבי שמואל אלבו. בעקבות הנס הגדול, שבו הפליג בים מאיסטנבול שבטורקיה עד יפו על גבי מחצלת (בערבית: חצירא), שונה שם המשפחה ל'אבוחצירא', שתרגומו 'אבי המחצלת', לזכר הנס הגדול.

רבי שמואל נולד בארץ ישראל. גדל בתחילה בירושלים ולאחר מעשה הנס העתיק את מקום מגוריו לעיר צפת והפך לתלמידו של רבי חיים ויטאל. לאחר מכן עבר יחד עם רבו לדמשק שבסוריה, בה גם מקום מנוחתם.

בנו של רבי שמואל היה רבי יוסף, בנו רבי מכלוף, בנו רבי יחיא, בנו רבי עיוש, בנו רבי יעקב בן עיוש, בנו רבי יחיא השני, בנו רבי אברהם, בנו רבי מסעוד – אביו של מרן 'אביר יעקב' אבוחצירא הטמון במצרים. מדי שנה, בכ' בטבת, נערכת עלייה המונית לקברו בעיר דמנהור, הידוע כמקום המסוגל לנסים.

ה'אביר יעקב', ששימש כרב העיר תפילת שבמרוקו, שרבנותה עברה בירושה בין צדיקי המשפחה, היה גדול בתורה, מקובל, חסיד מפורסם ומלומד בנאים. סיפרו אודותיו שנגלה אליו אליהו הנביא. הוא מוזכר בסילודין על ידי בני עדתו ומורגל בלשונם לברך בשמו ולהתפלל בזכות הצדיק.

ידיו רב לו בחכמת הנסתר ככתורת הפשט. כל השבוע לא יצא מבית מדרשו, לילה ויום, ולא נכנס לביתו כי אם בליל שבת. היה בעל צדקה וביתו פתוח להכנסת אורחים. כתב ספרים לרוב בכל מקצועות התורה.

רבי יעקב הניח אחריו ארבעה בנים. ביניהם רבי מסעוד, אביהם של רבי ישראל אבוחצירא זצוק"ל, בבא סאלי, אחיו רבי דוד, שנהרג על קידוש השם ומכונה 'עטרת ראשינו', ואחיו רבי יצחק, לימים רבה של רמלה, המכונה 'בבא חאקי'.

בבא סאלי נולד בראש השנה תר"נ. אביו, רבי מסעוד, שידע את שורש נשמתו הקדושה של הבן, רצה לקדשו בקדושה יתירה מהיום הראשון ללידתו וקבע משמרות תלמידי חכמים בפתח חדר היולדת. אלו ישבו והגו בתורה וכך חדרו דיבורי קדושה לאוזני הרך הנולד.

מחמת גודל הערצת רבי מסעוד את אביו לא חפץ לקרוא לבנו בשם יעקב. הוא חשש מזלזול בכבוד האב וסמך על הפסוק "לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלוקים ועם אנשים ותוכל". נזרקה נבואה קטנה מפיו והתקיים בבבא סאלי הפסוק במלואו.

מפורסם היה בבא סאלי בצדקתו ועם עלותו לארץ הקודש הפך לתל תלפיות עבור רבבות עמך בית ישראל. מכל העדות והחוגים שיחרו לפתחו וכל העם קוראים אחריו: "מקודש, מקודש".

בארץ ישראל הוכר בבא סאלי כ'רבן ומאורן של עדות המערב'. כל הפרטים שעמדו בחיי העדה הגיעו לפתחו. רבנים מכל הארץ, ראשי ישיבות ואדמו"רים היו שואלים בעצתו ומבקשים את ברכתו ועד היום שמו נהגה בדחילו ורחימו.

רבי מאיר אבוחצירא זצוק"ל מאשדוד, בנו הגדול של בבא סאלי, נפטר על פניו כשנתיים לפני פטירתו, בהותירו אחריו שבט מפואר של אדמו"רים וממשיכי השושלת. הגדול שבהם היה רבי אלעזר זצוק"ל מבאר שבע, שפתח חיי הקדושים נגדע בחטף. אחיו הם האדמו"רים רבי דוד מנהריה, רבי רפאל, רבי יקותיאל ורבי ישועה ורחמים. כל אחד מהם מנהיג חצר ומוסדות לתפארת.

בנו השני של בבא סאלי הוא רבי ברוך אבוחצירא מנתיבות, העומד בראש רשת מוסדות מפוארים של תורה וחינוך בעיר, להם שלוחות אף בערים אחרות. חצרו מושכת אליה אלפים מדי שנה ובמיוחד ביום ההילולא של בבא סאלי, בו עורך רבי ברוך עצרת התעוררות רבתי במעמד רבבות יהודים הבאים מקרוב ומרחוק.

מדי יום ביומו, סיפר רבי פנחס, היה אביו הגדול עטור בטלית ותפילין עד תפילת המנחה. לקראת מנחה, היה מניח תפילין דשימושא רבא ורק לאחר היה חולץ את תפיליו.

"תפילת יום הכיפורים", סיפר רבי פנחס, "הייתה רוויה בבכי מהרגע הראשון שלה עד סיומה. הספרדים מתחילים את תפילת השחר ב'ותתפלל חנה'. על פניו, אין מה לבכות במילים הללו, אבל אבא היה אומר גם את המילים הראשונות הללו בדמעות שליש ובבכי רב. מהנץ החמה עד סוף היום הקדוש היה שרוי בבכי".

כך התנזר אבא מכל ההנאות

למרות שרבי פנחס עצמו העיד שלא ניתן להחיל את המונח 'אבה' על אביו, כמי ששיעבר את עצמו לטובת הקהל, אליו התמסר בכל מאודו, בכל זאת "בכל רגע של מפגש עם ילד, היה מעניק לו את תשומת הלב בצורה מושלמת. כשהיה חוזר מחו"ל, היה מביא לכל אחד מתנה ולא מסתפק רק בכך אלא היה פותח כל מתנה ומציגה. הנה, אמר לאחד, קניתי לך קלמר עם חמש מגירות, והציג כיצד נפתחות המגירות הללו. זוהי דוגמה קטנה. מצד שני, את האמת שדרש, לא הסתיר ולא עיגל".

האם דרש מילדיו או מבאי ביתו את ההתמסרות הבלתי נתפסת שדרש מעצמו? תהיתי.

"לא ולא", השיב רבי פנחס ומיד הדגים. "לפני כשלושים שנה, הפסיק אבא לאכול בשר. יש מאתיים דרשות על כך, כל אחד יודע לדרוש ולהצביע על הנימוק והרקע לכך, אני אומר לכם שאינני יודע מה הסיבה לכך ואבא מעולם לא נימק זאת. הוא הודיע על כך לאימא וזה הפך לכלל ברזל שלא הופר מאז ועד יומו האחרון, לא בשבתות ולא בחגים, בשר לא בא אל פיו.

"מנגד, היה דואג שיכינו לילדים ולכל באי הבית את הדברים הטובים ביותר, והיה דוחק בנו, בילדים ובבאי הבית הרבים מספור: 'תאכלו, זה בשר מיוחד מאוד', והוא עצמו – מלבד אי אכילת בשר, לא היה יודע טעם באוכל מהו. היה מסוגל לאכול חודש שלם לחמנייה עם טונה ותו לא".



סיידא בבא מאיר זצוק"ל. אביו של בבא אלעזר



בקיץ הזה נוסעים ונהנים עד היעד!

ערכת פעילות
שתהפוך כל נסיעה
משפחתית לחוויה!



Shop.karov-lev.co.il
0587001093 | *2238

הצטרפו לקרוב ללב
וקבלו ערכות תוכן עד הבית -
לכם, למשפחה ולחברים

09:00 התכנסות

09:30 פתיחה

הרב יצחק לוי, יו"ר המועצה הציבורית מרכז קטיף
הרצל מקוב, ראש מרכז בגין

09:40 **ההתנתקות אז ועזה כיום**

שר הבינו והשיכון, שר ירושלים ומורשת וחבר הקבינט ח"כ זאב אלקין בשיחה עם **דניאל רוט אבינרי**, ישראל היום

10:10 **היה לא תהיה** ← **תיאטרון דוקו**

10:20 **שינוי כיוון**

בהנחיית אומן הסיפור ואיש התקשורת **ג'קי לוי** בהשתתפות:

תא"ל (מיל) אמיר אביבי, תנועת הביטחוניסטים
שבתאי בנדט, דובר שלום עכשיו
עירית לינור, פובליציסטית ישראל היום וגלי צה"ל

11:00 **נחישות ורגישות** ← **תיאטרון דוקו**

11:15 **הציונות הדתית בפוליטיקה הישראלית**

יו"ר מפלגת הציונות הדתית **ח"כ בצלאל סמוטריץ'**

11:30 **ציונות דתית: ניווט במסלולים מתגנבים**

בהנחיית **דניאל רוט אבינרי**, ישראל היום בהשתתפות:

ח"כ קינלי טור פז, יש עתיד
ח"כ אורית סטרוק, הציונות הדתית
ח"כ עידית סילמן, ימינה, יו"ר הקואליציה
ח"כ שלמה קרעי, הליכוד

12:10 הפסקה

12:30 **משפט נעילה** ← **תיאטרון דוקו**

12:50 **חיים משותפים בערים מעורבות: יש חיה כזאת?**

בהנחיית **יפעת ארליך**, ישראל היום בהשתתפות:

הרב עזרא היימן, הגרעין התורני - יפו
הרב ישראל סמט, רב הגרעין התורני לוד
נעה מבורך, פעילה חברתית - לוד

13:15 **האופוזיציה בישראל, גבולות השיח ותפקידה**

יו"ר הכנסת לשעבר ומרכז האופוזיציה **ח"כ יריב לוין** בשיחה עם **בועז ביסמוט**, עורך ישראל היום

14:00 **דברי סיכום מוכי בטר**, מנכ"ל מרכז קטיף

תאטרון דוקו - שחקנים: **סתיו ניזרי**,

דורון פוקסמן ו**ישראל פניאל**,

יוצרת ובימאית: **צביה מרגליות**



16 שנה
לעקירה ממוז קטיף
וצפון השומרון

שלישי | ד' באב ה'תשפ"א, 13.7.2021 | 9:00
מרכז מורשת מנחם בגין ובערוצי הדיגיטל
ההשתתפות ללא עלות, מספר מקומות מוגבל
הרשמה באתר www.mkatif.org

מרכז קטיף: 8947 *
חפשו אותנו ב- ☎



שיחתנו הממושכת הייתה בקומת הקרקע של הבית הענק ששימש את רבי אלעזר במשך העשורים האחרונים. בעקבות הדברים הללו, ביקשתי בזהירות להבין כיצד עולים הם בקנה אחד לנוכח הבית הגדול הזה על מבוואתיו וכל אשר בו.

"כשאבא נכנס לבית הזה", השיב רבי פנחס בגילוי לב, "הוא הגיב בתחושה של פחד. מהרגע שנכנס לבית ועד היום האחרון, היה שב ואומר: הבית הזה לא בשבילי, זה בית של הכנסת אורחים".

והייתה לו לרבי פנחס הוכחה משעשעת: "נכנסנו כילדים אל הבית הגדול", הוא נזכר, "אנחנו מתחילים לעבור מחדר לחדר, המון חדרים, בכל חדר שתי מיטות. באתי לאמא ואמא שלי, איפה כל הגאונים שהקימו את הבית הזה, איפה יש פה חדר משחקים? איפה יש פה חדר מחשב? חשבתי על כל הפינוקים שיכולים להיות בבית ענק כזה.

"אמא אפילו לא הבינה מה אני רוצה. 'שימו את המשחקים שלכם בין המיטות', פטרה אותי ולא טרחה כלל לדרת לסוף דעתי. מהר מאוד התברר גם לנו את מה שהיה ברור לאבא מהרגע הראשון. זה לא בית של ראווה ולא בית חלומות. הבית הזה אינו אלא פנימייה ענקית ורחבת ידיים שאלה אפשר להביא אורחים ולשכן אותם. יש כאן חדר אוכל ענק, אולם ענק וחדרים לשינה. זהו.

"הנה", אמר רבי פנחס והחווה באצבעו כלפי חוץ, אל עבר חצר הבית, "בחוץ חונה רכב מרצדס היקר ביותר שקיים. ובכל הנסיעות של אבא, הוא היה 'טרמפיסט' ברכבם של אנשים שהסיעו אותו. לא אשכח כיצד פעם אחת חזר ממירון עם אחד ממקורביו שהסיע אותו בג'יפ והתלונן על כאב גב. אמרנו לו שאין זה פלא, לנוכח נסיעה בג'יפ. והוא לא הבין: אמרתם שמרצדס זה נוח, לא? גם הג'יפ היה מרצדס..."

"ברור לחלוטין", סיכם רבי פנחס, "שאבא לא נהנה במשהו מכל מה שסבב אותו. ובאשר לעצם הגדולה והרחבות הזאת, לא אומר לך שזה סודות קבלה ולא אתן שום פרשנות אחרת. זה דבר שאיננו מבינים אותו ואנחנו לא יכולים להבין אותו". ■



וכאפס לעומתו, והוא יכול לגזור עלינו גזירות שלא נאהב. השם הכי קרוב אלינו, וגם הכי רחוק מאתנו! צריך לאהוב אותו, אבל חייבים שתהיה גם יראה מפניו."

"האמת היא שאני לא מתחבר ליראה", הודה גל. "נכון, זה לא קל לנו, אבל בלי יראה אין כלום, לא רק בקשר עם השם, אלא גם בקשר עם החבר. אולי זאת גם הטעות שלך עם אלעד, שסמכת רק על האהבה."

"לא מספיק שאני צריך לפחד מהשם", טען גל, "אני צריך לפחד גם מהחברים שלי?!"

"לא לפחד, אבל להיזהר שלא לאבד את האהבה. דווקא בכבוד חברים חשוב להיזהר במיוחד."

לפני שבת גל התקשר אלי נלהב: "ראיתי פסוק שאומר בדיוק מה שדיברנו עליו. 'שלוש שלום לרחוק ולקרוב, אמר ה' ורפאתיו'. כשאתה רואה את ה' ואת ברואיו כקרובים וגם כרחוקים, רק אז יש לך שלום איתם". כל כך נהניתי מהחידוש, עד ששכחתי לשאול אותו מה נשמע.



מפנקסו של חודר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

החבר הכי קרוב ורחוק

באחד מימי הקורונה המשימים בא לבקרני יריד צעיר בשם גל, חוזר בתשובה מקורב לברסלב.

"מה נשמע?", שמחתי לראותו.

"ברוך השם", אמר בחיוך עקום, "על הפנים..."

ואז החל לספר: "אתה מכיר את אלעד, החבר הכי טוב שלי. חזרנו בתשובה ביחד, התקרבונו לרבינו ונסענו לאומן ביחד. בקיצור, כמעט תאומים סיאמיים".

"תענוג לראות אתכם ביחד", אמרתי, "קרה משהו?"

"אל תשאל", אמר, "לפני שנה הסתכסכנו. היה איזה קטע של כסף בינינו. הלוויית לו סכום רציני, אבל הייתי צריך את הכסף לפני הזמן שקבענו, וכשביקשתי ממנו, הוא נפגע עד עמקי נפשו. בתוך יומיים החזיר לי את הכסף, ואמר: 'אל תנסה להתקשר אלי כי אתה חסום. אני גמרתי איתך'. הוא לקח את זה קשה מאוד. התנצלתי, אבל הוא לא רצה לשמוע כלום. טעיתי, אבל לא תיארתי לעצמי שאקבל תגובה כזאת".

"רוצה שאדבר איתו?", שאלתי.

"חבל לך על הזמן", אמר, "הוא לא מוכן לשמוע אף אחד".

"אם ככה, נשאר לך רק להתבודד על זה".

גל נד בראשו ואמר: "אין לך מושג כמה התפללתי על זה, ושום דבר לא זו. נזכרתי במילים של רבינו, שצריך לדבר אל השם כמו שמדברים לחבר טוב. כבר התחלתי לכעוס על השם: 'אחרי שאלעד עזב אותי, אתה נשאת החבר הכי טוב שלי, ומאוד כואב לי שלא הזזת כלום. זה ממש הורג אותי, תעשה משהו!'".

"בקיצור, כל התפילות שלי נהפכו למריבות עם הקב"ה. אחרי שאיבדתי את החבר הכי טוב על הארץ, התחלתי לאבד גם את החבר הכי טוב בשמיים".

"כל מה שעשיתי רק הרחיק את אלעד יותר", סיכם, "וגם התפילה לא עוזרת בגרוש. מה עוד אפשר לעשות?"

חשבתי קצת הרבה ואמרתי:

"כאשר רבי נחמן אמר שצריך לדבר אל השם כמו אל חבר טוב, הוא התכוון לך שהדיבור יהיה זורם ונונה, אבל לא התכוון לך שהקב"ה הוא רק חבר שלנו. נכון, יש בחינה כזאת, אבל יש גם בחינות אחרות... שלמה המלך אומר: 'אל תבהל על פיך ולבך אל ימהר להוציא דבר לפני האלוקים כי האלוקים בשמיים ואתה על הארץ. על כן יהיו דברים מעטים'".

"אז מה?!", התקומם גל, "יש מחלוקת בין שלמה המלך לבין רבינו?!"

"לא, אבל אסור להתייחס לאמת שקיבלת בקדושה, כאילו שאין לה צד אחר שמשלים אותה".

"למה אתה מתכוון?", קרא גל, "השם הוא חבר טוב שלי או לא?"

"אנחנו אומרים 'אבינו מלכנו'. השם הוא כמו אבא אוהב שיעשה הכל למעננו, אבל הוא גם מלך רם ונישא, שאנחנו כאין



תואר בהרצוג הרבה יותר מתואר

בהרצוג תיהנה ממגוון תוכניות ייחודיות המשולבות בלימודי התואר

מלגות שכר לימוד ומלגות קיום עד 15,000 ₪ לשנה*

תעודה מקצועית

במגוון חוגים

בחוג ללשון עברית

עריכת לשון

בחוג ללימודי

ארץ ישראל

הדרכת טיולים ושל"ח

בחוג למתמטיקה

הוראה מוזממת

לתלמידי יסודי ועל יסודי

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

תוכניות

לעשייה חברתית

'קוראים ביד'

פרויקט להקניית

ראשית הקריאה

קהילות לומדות תנ"ך

ליזוי והנחית קבוצות

כפרי סטודנטים

בשט"פ עם 'קדמה'

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

תוכניות

להעצמה אישית

'לפני ולפנים'

על פי דרכו של הרב דוב דינגר

'ספרות הנפש'

כתיבה יוצרת וביבליותרפיה

בחוג לספרות

'מיתרים'

תוכנית מנהיגות המשלבת

בין דתיים לחילוניים

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

תוכניות

בית מדרש

בית מדרש

למרות הנפש והחסידות

בחוג למחשבת ישראל

בית מדרש 'הדר' לנשים

בחוג לתושב"ע

מגוון מדרשות תורניות

בשילוב לימודים במכללה

בית מדרש תנכ"י

להוראת התנ"ך במאה ה-21

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

תוכנית למיניות בריאה וחיי משפחה

בחוג למדעי הטבע ותושב"ע

תוכנית בין תחומית בביוכימיה והלכה

להכשית מובילות בית ספריות

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

נב"ע

בהרצוג לומדים חצי מהבית וחצי במכללה

חוג הלימוד: חינוך מיוחד | לשון עברית | אנגלית | ספרות | גאוגרפיה | אורחות | מתמטיקה | תושב"ע | מדעי המחשב | מדעי הטבע | היסטוריה | לימודי אי | תקשורת | תנ"ך | מחשבת ישראל

לפרטים ולהרשמה חייגו: 073-3742354 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

שנה ראשונה חינוך, מלגות שכל ומלגות קיום, לזכאים | מערך הסעות בפרסיה ארצית | אפשרות לתואר ראשון ושני, בחמש שנים בלבד

ע"פ תנאי הזכאות

כל המלחמות הן בגלל הדת והדתיים

איתי אסמן

באות לעולם בגלל עולם היצרים ששוכן באנושות, אי אפשר להכחיש אותם - יש לכבוש אותם.

שמו של הקב"ה נקרא שלום, מלך שהשלום שלו. השלום האמיתי הוא זה שנותן לכל רובד במציאות את הכבוד המגיע לו, לכל צמח, לכל חיה ולכל אדם. מקור החיים שמחיה את כל העמים, יודע לתת לכל אחד את המקום שלו. ברגע שכל אחד יודע את תפקידו בבריאה, יש שלום. אך כשאנשים מנסים למחוק את ההבדלים, באה המלחמה.

הקב"ה עושה שלום במרומיו וגם בארץ, הוא יודע לעשות שלום בין אש למים וליצור שמים. בלי שם ה' בעולם לא יכול להיות שלום, כי אין מי שמאחד בין ההפכים, הם נשארים פרוידים.

אנחנו מסיימים את התפילות שלנו בברכת השלום ומצווים להיות מתלמידיו של אהרן שלא מחכים 'לשלום שרק יגיע' אלא אוהבים ורודפים שלום. גם לפני מלחמה אנחנו מצווים לקרוא לשלום, כך עשה משה רבינו לפני שנלחם עם סיחון, וכך יהושע בן נון לפני שנכנס לארץ. אין לנו 'מצוות מלחמה' אלא 'מלחמת מצווה', אם אנחנו צריכים לרשת את ארצנו או להגן על עצמנו מפני האויב אז נילחם וגם אז נקדים בקריאה לשלום.

היהדות אינה מחרחרת מלחמה אלא להפך, היא רודפת שלום, אין עוד אומה בעולם שמדברת כל כך הרבה על שלום כמו העם שלנו, ולצערי יש כאלו שלקחו את המונח הקדוש הזה כדי לטשטש את ההבדלים בין האומות וכדי להחליש את היהדות, כי הם שכחו את הקב"ה.

כתוב בהלכה שבגלל ששמו של הקב"ה נקרא שלום, זהו שם קדוש ואסור לומר אותו במבואות המטונפים. אבל אם יש אדם שקוראים לו שלום - מותר, כי זה שם של חול ולא קודש. השלום השטחי שמדברים עליו היום הוא מחולל, זה שלום של המבואות המטונפים, ואנחנו צריכים להחזיר לתוכו את שם ה', כדי שיהיה קדוש ונצחי. לא לטשטש את ההבדלים ואת המחלוקות, אלא לכוון לעבודת ה' וכך יבוא השלום האמיתי של תלמידי חכמים שמרבים שלום בעולם ומלמדים לכבוש את היצר הרע, ורק כך, בעזרת ה', יהיה סוף למלחמות.

להצטרפות לקבוצת ווטאספ של טיפ יומי לקירוב, נא לשלוח הודעה: 052-5665005

את המשפט הזה בטח יצא לכם לשמוע, הוא עולה בדרך כלל בדיונים על יהדות. וכאשר הצד השני רוצה להסביר שהיהדות הביאה רק נזק לעולם, הוא שולף את משפט המחץ. כנראה הוא שמע את הטיעון בשיעור היסטוריה וחושב שאיתו הוא ינצח בדיון, כי אם המלחמות באו בגלל הדת אז ברור שדת היא דבר לא מוסרי.

אז בואו נעשה סדר. לא כל המלחמות היו בגלל דתות. היו מלחמות שהיו בגלל כיבוש ארצות (אימפריאליזם), היו מלחמות בשביל לבזוז ולהגדיל רכוש, היו גם מלחמות שנבעו מיצרים ותו לא. זה נכון שהיו גם מלחמות שקשורות לדת, אך לא כולן ואפילו לא רובן. יתר על כן, הרוצחים הכי גדולים בהיסטוריה לא היו דתיים אלא אתאיסטים - היטלר, מאו וסטאלין שר"י שביחד הם כנראה רצחו יותר אנשים ממה שנרצחו במלחמות לאורך כל ההיסטוריה האנושית.

אז מאיפה באה "תפיסת העולם" שבגלל הדתיים כל המלחמות? מהתפיסה האוניברסלית. נמאס לאנשים מחלוקה לעמים ודתות, למה צריך את הפילוג הזה? הגיע הזמן שכולנו נחיה יחד בלי הבדלים ובלי לתייג ולהגדיר מה טוב ומה רע.

קרא מרקס שבה את לב העולם כשטען שכל הבעיות שלנו נובעות ממאבק מעמדות, ואם יהיה שוויון בין כל האנשים אז כל בעיות העולם יפתרו. הוא הציע לבטל את כל הדתות וכל הלאומים. הזמר המפורסם ג'ון לנון כתב שיר "דמיינו" ושם הוא פירט את המציאות האוטופית של מרקס בה אין מלחמות וכולם חיים בשוויון, ובגרסה העברית של אביב גפן: "בואו נצעד לחלום, בלי גזע ולאום, אז בואו ננסה, עד שיהיה טוב". אני זוכר שהלכתי להופעות של אביב גפן וממש התרגשתי מהשיר הזה, כמו מעורר שירי שלום שכיכבו בילדותי. מבחינתי, הדתיים הפונדמנטליסטים (שורשיים) היו המכשול לשלום, כי הם מדברים על מחלוקות ופילוגים ולמה בכלל צריך אמונה ודת? אם נמחק את הדת כולם יחיו בשלום.

וכאן בעיה קטנה. ניסינו את זה כבר. ונכשלנו. ובענק.

הניסיון למחוק את ההבדלים הקיימים באנושות דרך דגל הקומוניזם גבה את חייהם של מאות מיליונים. הוא נידון לכישלון, כי הבדלים לא נעלמים כשמתכחשים אליהם. ההפך הוא הנכון, רק אם נכיר בהבדלים ונכבד אותם, נוכל לחיות בשלום. מלחמות

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראשי יהודי** זאת התשובה! 052-4295597 ry@neto.net.il

היו שותפים - ראשי יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראשי יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

יצאת לפנסיה? מחפש להמשיך לעשות משהו משמעותי?

לראשי יהודי' בת"א

דרושים מתנדבים/ות

עם חזון, עשייה ורצון לחיבור באהבה לעם ישראל ותורתו

לפרטים: 050-7770352

מתארגנת דירה

לבנות 24-28

למגורים בסמיכות לראשי יהודי' תל אביב
על מנת לקחת חלק במשימות החיבור והקירוב



לא אולי - סיר עס הפסקה

*אפשרות למלגה לסטודנטיות לפרטים: 050-7770352



המבחן השנתי השני

בתוכנית הלימוד

המבחן על פרקים כו-נ בספר התניא
יתקיים בעז"ה במקומות הבאים:

• בני ברק •

יום רביעי, ה' מנחם אב
באולמי היכלי מלכות,
רח' שלמה המלך 18

• ירושלים •

יום חמישי, ו' מנחם אב
באולמי גוטניק,
רח' בית הדפוס 11

בשעה

19:30 שיעור סיכום

מאת הרב אפרים דמיחובסקי שליט"א
מיד אחרי השיעור יתקיים המבחן

מציין 85% ומעלה - 500 ₪
מציין 75% ומעלה - 400 ₪



המלגות יחולקו
בכרטיסי לב לדעת

לקבלת שאלות חזרה שלחו מייל ל-lladaat@gmail.com

שו"ת עם רבני 'לב לדעת': 072-2219050

שלוחה 2, בימים א-ה, בין השעות 15:30-13:30, 21:30-23:00

לפרטים ויצירת קשר: 072-2219050

מענה אנושי בשלוחה 5, בימים א-ה, בין השעות 15:30-13:00

מייל: lladaat@gmail.com



הרב אריה כץ | רב יועץ ופוסק במכון פוע"ה ומנהל מחלקת מחקר וספרות

עצה טובה מהקב"ה

הפרישיה המסיימת את חומש 'במדבר' עוסקת בנישואיהן של בנות צלופחד. אותן חמש בנות "חכמניות" (גמרא בבא-בטרא קי"ט:), שזכו שהלכות ירושה נאמרו למשה בעקבות פנייתן, עומדות בפני בעיה חדשה: טענתם של נציגי שבטו של צלופחד, שבט מנשה, שנתנת הנחלה לבנות עלולה לגרום לטווח הארוך לפגיעה כוללת בשבט. אם בנות צלופחד (או כל בת יורשת נחלה) תינשאנה לאדם משבט אחר, הרי שבניהן יתייחסו לאותו שבט אחר, וכשהם יירשו את נחלתן (או הבעל, במקרה שבו האישה מתה בחיי בעלה), הנחלה תעבור לשבט אחר.

הפיתרון לכך אותו קבע הקב"ה הוא שכל בת שיורשת נחלה - רשאית להינשא לבחיר ליבה, אולם בתנאי שהוא מאותו שבט שלה, כך שהנחלה תמשיך להישאר באותו שבט ולא תעבור לשבט אחר.

בנות צלופחד אכן נישאו לקרובי משפחתן משבטן. אולם חז"ל אמרו לנו, שהדין של בת יורשת נחלה שתינשא לבן שיבטה לא נאמר על בנות צלופחד. להן באמת הותר להינשא למי שהן רוצות, ורק בתור עצה טובה הוצע להן להינשא לבני שבטן. כלומר, למרות שלא היו חייבות בכך, הן בחרו להישמע לעצה הטובה שניתנה להן, כדי לא להעביר נחלה משבט לשבט.

אנו רואים מכאן את המעלה הגדולה של עשיית ה"מעבר", ההשתדלות הגדולה יותר, שאינה נצרכת מן הדין, אלא היא בגדר "עצה טובה" של הקב"ה, שאיתה בחר הקב"ה לסיים את אחד החומשים של התורה.

גם בקשיי פירוש ישנן רמות שונות של השתדלות. ישנם טיפולי פוריות בסיסיים, כגון מעקבים ושימוש בתרופות, לגביהם הפוסקים תמימי דעים שהם בגדר חובת ההשתדלות לקיום מצוות פריה ורביה. ישנם טיפולים מתקדמים יותר, שהנם התערבותיים-פולשניים, בהם אמנם מקיימים מצווה גדולה לדעת רוב הפוסקים (כמובן שבכפוף לתנאים הלכתיים מסוימים), אך יש מחלוקת אם מדובר בהשתדלות שהיא חובה מעיקר הדין. בכל אופן, במקרים מסוימים נזקקים לטיפולי פוריות מתקדמים עוד יותר, בהם הפוסקים תמימי דעים שאין חובה לעשותם.

לפני כמה שבועות התבשרנו במכון פוע"ה על לידת ילד לזוג שנמצא איתנו בקשר כבר שנים רבות, לאחר למעלה מעשרים שנות נישואין. טיפולי הפוריות שהם נאלצו לעבור עד הלידה היו כאלה שלכל הדעות לא היו מחוייבים לעבור אותם. אף על פי כן, הם החליטו לעשות את כל ההשתדלות הנצרכת, ובסופו של דבר זכו לשכר לעמלם - פרי בטן לאחר כל כך הרבה שנים. בטוחני, שמעלת ההשתדלות של אותם בני זוג עשתה רושם כזה בשמיים, שקרע את הגזירה שנגזרה עליהם, והביא להם ישועה ואושר רב מאוד.

בשיתוף
מנבי
שירותי ניהול





הרב שמואל סלנט, שליח חב"ד באנטוורפן



"ספר לי עוד!"

"אפשר לשאול אותך משהו?" שאלה היא הפעם, "כשראית שאינני מפנה את מקומי לאדם המבוגר מה חשבת?!"

הנסיעה ההיא הייתה ממש לא נעימה. ההיטלטלות בדרכים הייתה מייגעת, הבן שלי הרגיש רע מאוד והחום היה גדול, אך אני כל כך שמח על אותה הנסיעה! היא הכניסה בי לעצמות את ההבנה שאינני רואה את התמונה כולה! סיים הרב בוקיעט את הסיפור.

"אל תדון את חברך את שתגיע למקומך", כי בכל סיטואציה בה אנו רואים הנהגה קלוקלת של מאן-דהו צריך לקחת בחשבון שאיננו יודעים את כלל הנסיבות. לרוב איננו יודעים היכן ואיך התחנך אותו אחד. אנו לא יודעים איזה מטען רגשי או פיזי הוא סוחב אתו, כמו גם אילו תכונות הוא קיבל בתורשה מהוריו.

יש מי שנולד עם תכונות של 'ילד טוב וירושלים' ויש מי שמאותגר בכל צעד ושעל עם תכונות שליליות איתן הוא נולד. הוא מעולם לא בחר את התכונות הללו!

יש סיפור עמוק על מקרה נורא של יהודי שומר תורה ומצוות בשנות השבעים לחייו שקם ביום בהיר אחד והתנצר!

כאש בשדה קוצים התפשטה השמועה המבהילה על המעשה הנורא ותהום כל העיר: "געוואלד! געוואלד!" "פושע ישראל!" "איך נעשתה הנבלה הזו!" "כיצד זה אדם זונח את אמונת אבותיו וממיר את דתו?"

תגובה שונה הייתה לו לרבי לוי יצחק מברדיטשוב, כשהוא שמע על הסיפור הנורא.

תגובתו הייתה: "וואו! ראו עם איזה יצר הרע הוא התמודד כל השנים! כעת מתברר שאדם זה התאוה להתנצר כל השנים ובמשך שבעים שנה הוא החזיק את עצמו כנגד תאוותו החזקה ולא ראה כנסייה מבפנים! כמה תעצומות נפש יש לו ליהודי זה! מי כעמך ישראל!"

צריך לאמץ ראייה רחבה שלוקחת בחשבון משתנים רבים ויוצאת מנקודת הנחה שלא את הכל אנו רואים, ולא את הכל אנו מבינים. אלה הרואים בכל דבר את השליכה שבו ודנים את סביבתם לכף חובה, מחריבים את חייהם הם ופוגעים בסביבה כולה. אותם 'ביקורתיים חסרי תקנה' ממלאים את מוחם ונפשם באנרגיה שלילית והרסנית. הם הופכים לאנשים ממורמרים וכעוסים שלא נעים להימצא במחיצתם.

לעומת זאת, כשאנו מסגלים לעצמנו ראייה חיובית, רואים את הטוב של האחר ומפרגנים לו, אנחנו חיים באטמוספירה טובה ובריאה יותר; ומי שנהנה מזה יותר מכל הוא בעל הראייה החיובית עצמו! גם אם אתה סבור שפלוני עשה

סיפר הרב אברהם שמואל בוקיעט ז"ל, שהיה מהחסידים ששלח הרבי לארץ בשנת תשל"ח:

"כשהגענו לארץ, גרנו בתחילה בצפת, ואירע שבני בן השנתיים חלה מאוד והיה צורך להביאו לבית רפואה לבדיקה וטיפול. נסעתי עם בני הצעיר לבית הרפואה 'פורייה' שעל יד טבריה.

נסענו באוטובוס מקרטע שהיה עמוס לעייפה וללא מזגן. הכבישים היו סלולים למחצה ומלאים מהמורות, כך שהנסיעה הייתה חוויה מאוד לא סימפטית...

בשלב כלשהו הבחנתי בהתרחשות האוטובוס: במעבר שבין המושבים עמד יהודי קשיש שניכר בעליל כי העמידה קשה עליו, והוא פנה לבחורה צעירה שישבה בספסל הראשון ואמר לה: "קשה לי מאוד לעמוד, אולי תתני לי לשבת במקומך"? הבחורה הסתכלה עליו לרגע ואז השפילה מבט ונתרה יושבת כאילו לא שמעה את בקשתו.

יושבי האוטובוס רתחו מזעם לנוכח ההתנהגות המבישה של הבחורה, והוקן עצמו התפרץ גם הוא ושפך קיתונות של רותחין על הדור החדש של 'הצברים' ש"לא יודעים מה זה 'והדרת פני זקן' ואין להם טיפת כבוד למבוגרים" ומיד הזדרז מישוהו לעמוד ופינה את מקומו למבוגר.

בכל תחנה ותחנה בה ירד מישוהו ועבר על יד הנערה, הוא סינן איזו אמירה פוגענית לעברה: "חוצפנית", "בושה וחרפה" וכן הלאה, והבחורה יושבת מכונסת בתוך עצמה ושותקת.

התחנה האחרונה של האוטובוס הייתה בבית הרפואה 'פורייה' ובאוטובוס נותרנו רק אני והילד ואותה בחורה. האוטובוס עצר, קמתי ממושבי והנה אני רואה שהבחורה מוציאה מתחת למושב זוג קביים ויורדת בקושי רב תוך שהיא נתמכת בקביים...

אתם יכולים לשער מה הרגשתי באותו רגע...

רצתי אחריה ושאלתי אותה: "למה לא אמרת כלום?"

והיא השיבה שדווקא רצתה לומר אך לא הצליחה. "התביישתי" אמרה...



תועלת נוספת באי שיפוטיות כלפי האחר היא ביכולת להשפיע עליו ולשנות את אורחותיו לטובה. כאשר הגישה איננה שיפוטית ואתה משדר "אינני דן אותך, אלא רק רוצה בטובתך", האדם פתוח לקבל ביקורת על התנהגותו ולאמץ לעצמו דרך טובה יותר.



יש אישה בת 94 לאורך ימים ושנים טובות בשם עידית אייגר (בעלה הינו מצאצאי ר' עקיבא אייגר). עידית עברה את השואה, הייתה בדיפרסיות ובדיכאונות, חוותה משבר זוגיות והתגרשה, התחתנה שוב והפכה לפסיכולוגית. והיא מרבה להרצות על תפוחות חייה וניצחונה על כל הקשיים שהיו מנת חלקה, והיא מהווה השראה להמוני צעירים שרואים איך אפשר להתגבר על כל קושי, ולראות בו הזדמנות במקום איום.

במקצועה היא כאמור פסיכולוגית, והיא מספרת שהיה אצלה בקליניקה בחור בן 14, לבוש בחולצה חומה הדומה לחולצות אותן לבשו הנאצים ימ"ש. הוא מסתכל עליה במבט אימתני ואומר לה: "הגיע הזמן שאמריקה תחזור להיות לבנה! חייבים להרוג את כל היהודים, הכושים והמקסיקנים ולטוהר את העולם מהם!".

הוא יושב אצלה, פסיכולוגית קלינית שעברה את השואה ושהוריה נהרגו בתאי הגזים, כשהוא נוטף ארס ושנאה ומדבר על הצורך להשמיד את היהודים. מטבע הדברים דבריו עוררו בה כעס אדיר שאיים להוציא אותה משיווי משקלה, אך היא המשיכה להקשיב לו בשקט.

היא החזיקה את עצמה בכוח, הקול הפנימי שלה קרא לה למצוא בתוכה את החלק שאיננו שופט אחרים, שאיננו מדביק תוויות. ואז היא הסתכלה על הנער, ולהפתעתה השנאה והכעס שהיו לה רק לפני רגע כלפיו, נעלמו והיא אמרה לו שלוש מילים: "ספר לי יותר!". והוא סיפר.

הוא שפך את כל מה שישב על ליבו והיא הבינה מרגע לרגע כמה הוא מלא בכעס, תסכול וצער. ברור היה שהוא בסך הכל מצא פורקן לכל היגיון שמילא אותו בשנאתו העזה ליהודים ולאחרים. הוא כעס על כל כך הרבה אנשים שפגעו בו, באמת פגעו בו, וזה מה שהוליד את הארסיות אותה השמיע בתחילה.

לאחר שעתיים הוא נפרד ממנה בחיך!

נס כזה יכול לקרות רק כאשר מצליחים, כמו עידית אייגר, לראות אחרת ולהסתכל על האחר במבט מבין וחומל, ולא במבט השופט בחומרה.

המשיח עתיד "לקבץ נידחי ישראל" וכמו שמבשר הנביא ישעיהו: "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל". המשיח לא יוותר על אף אחד. לא יתייחס מאף אחד! בכל יהודי הוא יראה את הטוב הגלום בו ויחבק אותו!

דוגמא מוחשית למבט שכזה ראינו אצל הרבי מליובאוויטש. עברו לפניו אלפי יהודים שנהרו אליו מכל קצווי תבל, וכולם קיבלו ממנו מבט שכל כולו אהבה ואמון במי שהם! מישוה פעם כתב לרבי שהוא מודה לו על היחס הטוב שהוא נתן ל"יהודי קטן" כלשהו, והרבי 'התקומם' על הביטוי וכתב כי אין יהודי 'קטן'. כל יהודי הוא יהלום! כל אחד מישראל הוא אבן טובה, יקרה וייחודית של הקב"ה!

הגמרא אומרת "הדן את חברו לכף זכות, דנים אותו לכף זכות". אם נשכיל להביט על האחר ועל עצמנו באופן חיובי ונראה בקשיים עצמם סימן לכוחות אדירים של טוב, מהשמיים ניהיגו אותנו באותה המידה וידונו אותנו לכף זכות!

והי רצון שבקרוב ממש הקב"ה ידון את עם ישראל כולו לכף זכות ויגאל אותנו גאולה שלמה.

דבר מה שלא לשמה, הרי "מתוך שלא לשמה בא לשמה". אל תחפש תמיד את ה"שלא לשמה" שלו, את השלילה.

חשוב להבהיר שאין פירוש הדברים שמצווה עלינו להיות נאיביים.

אמנם איננו דנים את האדם, אך אנו בפירוש צריכים לדון את המעשה לגופו. אם אנו רואים מעשה שלילי הנוגד את התורה ודרכיה, אל לנו להכשיר אותו כחלק מאימוץ ראייה חיובית, אלא יש לדחותו (=את המעשה) בשתי ידיים!

אומר הרבי מליובאוויטש: יש לנו כלל גדול בהנהגת הקב"ה את העולם "כי את זה לעומת זה עשה אלוקים"! הקב"ה דואג שלכל כוח בבריאה יהיה גם כוח נגדי שיהווה קונטרה אליו. לשם כך הוא מאזן בין הטוב והרע, ולאדם בעל כוחות נפש גדולים ניתנים בהתאם לכך גם ניסיונות גדולים, כמאמר: "כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו", ולבעל כוחות נפש מוגבלים יותר ניתנים ניסיונות בהתאם.

"אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו"!

יוצא שכשאנו נתקלים באדם חוטא בעל תאוות איומות וחזקות, אשר יצרו בווער בקרבו, יש בכך ללמד על כוחותיו החיוביים העצומים, שהרי אילולא היה בעל כוחות גדולים של טוב, בוודאי לא היו מפילים עליו 'תיק' כמו זה שקיבל...

גם כאשר אנו רואים נלגד עיננו חטא חמור, ניתן לדון את החוטא לכף זכות. התורה מבקשת מאיתנו להסתכל לעומק, לא לראות רק את מה שעל פני הקרקע – מה הוא עשה או מה אמר, אלא לראות את מה שמסתתר מאחורי זה. לראות את הפוטנציאל!

מעשה בבחור בן תשע עשרה שבא ממשפחה חסידית והתדרדר מאוד עד שחילל שבת בפרהסיא, אכל טריפות ונבלות ועבר פחות או יותר על כל השם"ה... נורא ואיום!

פעם אחת הוא שפך את ליבו בפני ידיד שלו וסיפר על השתלשלות הדברים שהובילה לפריקת עול מצוות מוחלטת מצידו. הוא סיפר שבעודו ילד צעיר הוא נפגע בידי אחד מקרוביו, שעשה בו מעשים מגונים. כשהוריו נסעו מביתם, מי שהגיע לשמור עליו היה לא אחר מאותו קרוב משפחה שהתעלל בו והדבר אפשר לו להמשיך בהתעללויותיו הנוראות, בלי מפריע.

"אני לא רציתי לספר להורים שהוא מתעלל בי" – סיפר הבחור – "והתפללתי לה' שהוא לא יבוא, אך הוא הגיע... או התפללתי לה' שייקח אותו! שימות! היו לי נקיפות מצפון נוראיות שאני מתפלל עליו שימות, אך לא יכולתי אחרת.

"וכך גדלתי כשבליבי פצע עמוק השותת דם. הופעתי החיצונית הייתה כשל בחור מן המניין. הייתי עם כל הלבושים החסידיים, עם כובעי, חליפה וגארטל, אך בפנים כבר הייתי רקוב לחלוטין. בגיל שש עשרה ירדתי מהדרך. אתה שואל למה?

"הכאב לא הרפה והבנתי ששתי ברירות ניצבות בפניי: או לחשוב שהקב"ה הידוע על מעשיו ומאפשר לו לעשותם הוא אכזר, או לחשוב שהקב"ה פשוט איננו קיים ואין בעל הבית לבירה זו' (ח"ו). **לחשוב שהקב"ה אכזר לא יכולתי! לא הייתי מסוגל!** היה לי יותר קל לחשוב שכלל אין 'בעל הבית' מלחשוב שיש והוא אכזר."

תראו איזו אמונה יש לאותו בחור! בתוך החטא שלו, בתוך הירידה שלו, בתוך אכילת הטריפות שלו יש כל כך הרבה אמונה! איזו עוצמה יש פה!

יש לדעת שכשמחטטים בתוך נפשו של יהודי, מוצאים אמונה יוקדת וטוב נסתר. הדרך לגלות את אמונתו ולהוציא את הטוב שבו היא לדון אותו לכף זכות. לזהות את הטוב שבו ולמצוא את הדרך להצית אותו!

אמר לי פעם מישוה דבר יפה: יש תרמומטר ויש תרמוסטט. התרמומטר מודד את מידת החום, אך אם הוא איננו במידה הנכונה התרמומטר לא משנה אותו. התרמוסטט לעומת זאת, בשעה שהוא מזהה שהטמפרטורה איננה זו הדרושה, הוא משנה אותה בהתאם לצורך!

עלינו להיות תרמוסטט, לא תרמומטר! אנחנו לא יכולים להיות פסיביים לגבי עצמנו. אם מצאנו בעצמנו דבר הדרוש תיקון, עלינו לחתור לתיקונו באופן אקטיבי!

אנשים המסתכלים על עצמם בעין רעה והינם ביקורתיים כלפי עצמם, לעיתים קרובות 'ביקורתיות היתר' שלהם מובילה לייאוש והרמת ידיים והם מוותרים לעצמם. כדי שיהיו לנו כוחות הנפש לשינוי אנחנו צריכים לאמץ ראייה חיובית גם כלפי עצמנו, להכיר בפוטנציאל האדיר שבנו.



בסעודה שלישית אני עצובה מכך שהשבת עוזבת, איך אפשר להתחזק ולשמוח?

חסידים אומרים שזוהי השעה שבה היה שריו הקב"ה כביכול בהשתוקקות לפני שנברא העולם, שהרי העולם נברא במוצאי שבת, "ויהי ערב" ורק אז "ויהי בוקר יום אחד". וצער הירידה של הנשמה הכללית שניתקה כביכול משורשה האלוקי אל הגדרים של העולם הזה נוגע בנו במוצאי שבת כשאנו עוברים מקודש לחול. אלא שדווקא שעה זו נקראת 'רעוא דרעוויץ', רצון הרצונות, מפני שהיא מגלה שהעולם כולו הוא אהוב ורצוי מלכתחילה. עבודתנו היא למצוא את הטעם האלוקי, שנותן ערך ואור של עולם הבא לעולם הזה, ואין שעה יקרה ומתאימה לכך מסעודה שלישית.

אדרבה, הכאב המתלווה אליה נותן את ממד העומק ומלמד שלמרות שיש כאן ירידה, המעלה כל כך עליונה והטעם כל כך נפלא עד שהכל שווה בשבילו. וכמו שאומרים חסידים על הנשמה הפרטית, וזה נכון גם על הנשמה העולמית - "כשהנשמה יורדת לגוף היא צועקת וי-וי-י, ירידה זו צורך עליה עד שכל זה הוא כדאי".

איך מגיעים ללימוד תורה לשמה?

כשאדם זוכה להציל רבבות אנשים צדיקים וישרים שחיי כולם תלויים בהשתדלותו והתגייסותו, כל מנעמי עולם נראים בעיניו תפלים וחסרי טעם לעומת מלאכת הקודש שלפניו. כשאדם זוכה להכניס את בנו היחיד מתחת לחופה, הוא שוכח לאכול ואת כל הנאות החיים מרוב שמחה. וכשאנחנו מכירים שהתורה היא המחיה את כל העולמות, היא המאירה את כל העולמות, והיא זו שממלאת אותנו שמחה אין קץ, ומביאה אותנו לגאולה ולתיקון שלם, אין שמחה גדולה יותר ממנה. וזהו לימוד לשמה, לשמה של התורה שמקיימת, מאירה, גואלת ומשמחת את כל העולמות כולם.

בשביל להכיר ברוממותה של התורה, יש ללמוד על הערך העצום של התורה, של גילוי אור השם שבה, ולפתח את האמונה והדבקות בה' יתברך, שהוא נותן ערך ומשמעות לכל.

מה המעלה הגדולה באמירת תהלים ואיך אפשר להתחבר אליהם יותר?

דוד המלך הוא דמות שכל ישראל כאחד תלויים בה. העולם כולו מכוון ומתגלגל עם כל מאורעותיו, עם כל הרפתקאותיו, לקראת היעד העליון והנשגב של ביאת המשיח שנקרא על שמו - דוד מלכא משיחא. לעתיד לבוא, בזמן שאור משיח צדקנו יאיר, כל העולם ישורר לקב"ה, כמו שאנו מוצאים בנבואות ואומרים בתהלים שהגבעות ימחאו כף וההרים ירננו, הים ומלוואו ירעם, תבל ויושבי בה. כל העולם נברא בשביל העתיד העליון הזה, והשירה מקרבת את העולמות לדבקות בה' יתברך. לכן גם עבודת המקדש מלווה בשירה וזמרת הלויים.

מאותה שירה נמשכו קווי אור לתוך ההיסטוריה, עם כל צדיה וגווניה, על ידי דוד המלך ולכן מזמורים אלה מביאים דבקות ורוממות, ומקרבים כל בשר להיות דבק חזרה בשורש העליון. כשמסתובבים כך על פרקי התהלים, ויודעים שבכל מילה מאיר, מרפא ומרומם האור שלעתיד לבוא, ממילא גם אמירתנו נספגת כולה בקדושה העליונה והנשגבה של מילות התהלים.

מסלול בית מדרש /
מדרשה בראשות
הרב יוסף צבי רימן

מבחן תיל /
פסיכומטרי

ימי לימוד
מרוכזים

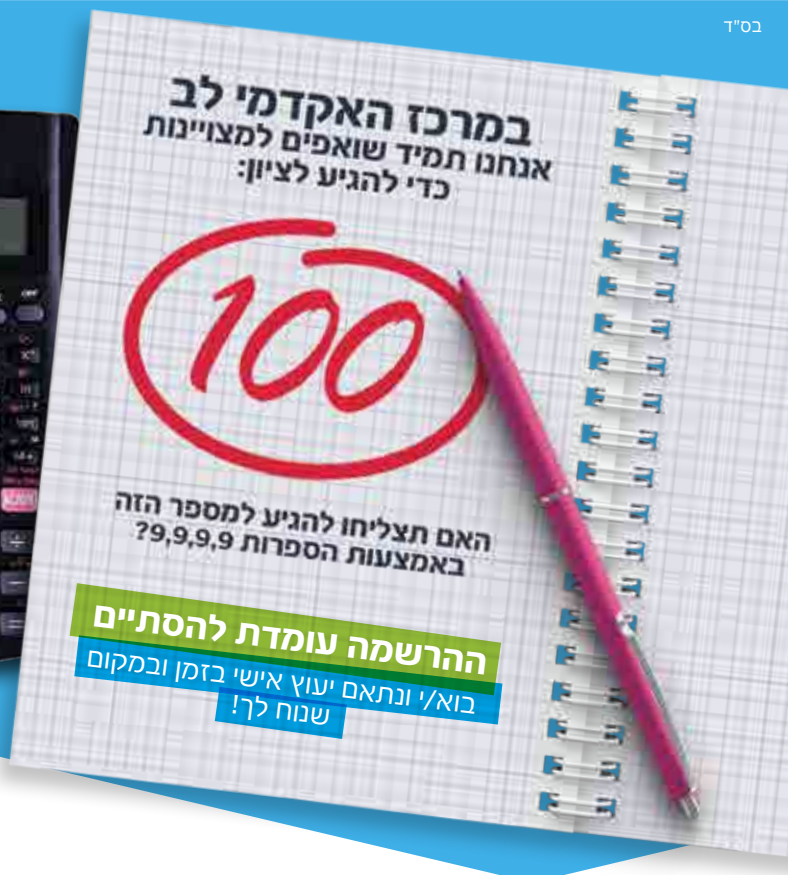
רמת לימודים
גבוהה

אחוז השמה
גבוה

מערך מלגות
רחב

International
Program: Computer
Science Business
Administration

תואר של האוניברסיטה העברית



המרכז
האקדמי
לב

*3239
www.jct.ac.il

קמפוס טל
בית הדפוס 7
גבעת שאול
ירושלים.

קמפוס לב
הוועד הלאומי 21
גבעת מרדכי
ירושלים.

< הפקולטה למדעי החיים והבריאות
* B.Pharm רוקחות (חדש)
B.S.N סיעוד
B.Sc ביזיאופורמטיקה

< הפקולטה לניהול B.A.
חשבונאות ומערכות מידע
תואר ב-3 וחצי שנים (חדש)
מנהל עסקים

< הפקולטה להנדסה ומדעי המחשב B.Sc.
פיזיקה שימושית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה
הנדסת חשמל ואלקטרוניקה
הנדסת תוכנה
הנדסת מערכות תקשורת
הנדסת תעשייה וניהול
מדעי המחשב

< תואר שני
DATA MINING M.Sc כריית מידע
M.Sc פיזיקה יישומית / הנדסת
אלקטרו-אופטיקה
M.S.N סיעוד: רפואה פנימית
Nurse Practitioner + M.S.N סיעוד